

YENİ EUREDE YENİ EKİMLER

Ekim Devrimi bize yol göstermeye devam ediyor
7 Kasım 1917'de, açlık ve sefalet çeken, savaşın yıkıntıları ile boğuşan proletarya, tarihin akışını değiştirdi. Rusya'da ilk muzaffer işçi devletini kurdu; insanlığa yeni bir yaşamın, insanca yaşamın mümkün olduğunu gösterdi. O güne kadar yok sayılanlar, dünyayı değiştirebileceklerine asla inanılmayanlar tarihin ilk işçi devletini kurdu.

İnsanlık tarihinde yeni bir çağın başlangıcıdır Ekim Devrimi... Dünyanın ilk sosyalist devletinin, yeni toplumun kuruluşudur. Sömürenin ve sömürülenin olmadığı bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren yeni bir toplumsal sistemdir.

Lenin'in önderliği sayesinde büyük Ekim Devrimi zafere ulaştı. Bu devrim sayesinde bütün dünyanın ezilenleri için geri dönüşü olmayan değişimler yaşandı...

İnsanlık bugün büyük bir sınavdan geçiyor. Her şeyin parayla ölçüldüğü, insani değerlerin parayla alınıp satılır hale getirildiği bir dönemde yaşıyoruz. Sermaye sınıfı ve emperyalist tekeliler daha fazla kar elde etmek için insanlığı ve doğayı yıkıma uğrattıyor. Dünyanın akciğerleri olan Amazon ormanları, Kaz dağları, Hasankeyf tekeller tarafından talan ediliyor. Ve Rojava, işgal edilerek talan edilmek isteniyor.

...Devamı 2. Sayfada

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

30 Ekim - 13 Kasım 2019 / S 86 / 2 TL

YENİ BİR DÜNYA DOĞUYOR

Kriz, savaş, yıkım... Baskı ve saldırıların kop-koyu karanlığı... Mesele basit oy hesabı değil. Hiçbir zaman temel mesele de bu olmadı zaten. İliklerine kadar sarsılmakta olan bir sistemin "beka sorunu" idi asıl sebep. Öyle olmaya da devam ediyor.

Peki ama savaş her şeyi örter mi? Silahların sesi öfkeli homurdanmaları ve sokaklardaki isyanı bastırır mı? Medya ve basından okullara ve camilere uzanan propaganda araçları milliyetçi bir dalga yaratıp emekçileri esir eder mi? Savaş, sermayenin derdine çare olur mu?

Olmadığı şu kısacık süre zarfında bile çıktı ortaya. "Savaş" demenin bile yasaklandığı, "barış çağrısı" yapmanın doğrudan tutuklanma gerekçesi haline getirildiği şu savaş günlerinde, "savaş hali" uygulamaları ile her tür sokak faaliyeti yasaklanmasına rağmen... parti binaları polis ablukasına alınıp insanlar bu binalarda polis zoruyla fiilen hapsedilmesine; bu kopkoyu baskı altında bile sokağa çıkma cesaretini gösterenler en ağır saldırılara maruz kalıp tutuklanmasına rağmen... işçiler yollara düşmüş Ankara'ya yürümeye çalışıyor, şantiyeleri/işyerlerini işgal ediyor. Kim ne derse desin, adeta sınıf içgüdüleriyle işçi ve emekçiler her tür

"milli önyargıya" rağmen sermayenin ve onun devletin karşısına dikiliyor!

Kriz ve krizin yakıcı sonuçları işçileri harekete geçmeye zorluyor. Yaşamın katı gerçekleri her türlü propagandayı parçalıyor. Baskıyla birlikte öfke yoğunlaşıyor. Birlikte olma, mücadele birliğini sağlama bilinci geliyor. Eylemci belediye işçileri bu bilinçle haykırıyor: "İzmir Aliğa işçileri, Maltepe Belediyesi işçileri, Üsküdar Belediyesi işçileri, Aydın, Muğla, Eskişehir, Cargill, Sibaş, Kalekayış, Tuzla Valfsan işçileri ve 1,5 yıldır tek başına ekmeği için mücadele veren Zeytinburnu Belediyesi işçisi Kenan Güngördü ve direnişteki diğer arkadaşlarımız, yalnız değilsiniz!... Biz Ataşehir, Kartal ve Kadıköy işçileri olarak bu şerefli mücadelemizde sizlerle birlikteyiz. Omuz omuza bu kavgayı büyüterek işimizi, aşımızı ve alın terimizin karşılığını alacağız, alacağız!"

Barikatlara, engellemelere rağmen Ankara'ya yürüyen maden işçileri "Toz yutarak, ciğer tüketerek, kölece çalışarak yaşamak kaderimiz değil! ... Onurlu bir sınıfın parçasıyız. Tarihsel mücadelenin bir uğrağıyız. Mücadelemizle onur ve gurur duyuyoruz" derken nasıl bir yüksek sınıf bilincine sahip olduklarını gösteriyorlar.

"SAVAŞI BELEDİYE BAŞLATTI BİZ DE KABUL ETTİK"

Maltepe Belediyesi ile Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 2 Nolu Şube arasında 18 Kasım 2019 tarihinde imzalanan Toplu İş Sözleşmesi şartlarının yerine getirilmemesi nedeniyle Maltepe Belediyesi işçileri eylemlerine devam ediyor.

TİS şartlarının bir yıldır uygulamadığını ve bunun bir hak gaspı olduğunu belirten işçiler, işten atılmaları da yaşadığını ifade ediyorlar.

Son olarak Genel İş Sendikası Şube yöneticisi Alkan Okuducu'nun geriye dönük tutanaklar hazırlanarak işten atılmasına tepki gösteren Maltepe Belediyesi işçileri, 22 Ekim günü soğan-emekle Maltepe Belediyesi'ni protesto etti.

ATAŞEHİR İŞÇİLERİ MAAŞLARINI VE İŞLERİNİ İSTİYOR

CHP'li Ataşehir Belediyesi'nde işçilerin yaşadıkları sorunlar bir türlü çözüme kavuşmuyor. Ataşehir Belediyesi'nde önceki aylarda da maaşlarının geç ödemesi, çoğu zaman da yarısı, üçte ikisi gibi oranlarda ödeme yapılması gibi sorunlar yaşayan işçiler, geç ve eksik ödemeler yüzünden zor durumda kalıyorlar.

Ekim ayında sorunun çözülmesini bekleyen işçiler bu ay da maaşlarını alamayınca isyan etti.

Ataşehir Belediyesi'nde sendikal faaliyetler yüzünden işten atılan 2 işçinin belediye önünde yaptığı oturma eylemi de devam ediyor.

"FİİLİ OLARAK DİRENİŞE GEÇMİŞ DURUMDAYIZ!"

Tuzla'da bulunan Valfsan'da da işten atılan Birleşik Metal İş üyesi 10 işçi, 24 Ekim sabahı itibarıyla işe iade ve sendikal haklarının tanınması talebiyle eyleme başladıklarını duyurdu.

Tuzla İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölgesi'nde yer alan Valfsan Fabrikası'nda örgütlü olan Birleşik Metal İş Sendikası toplu sözleşme görüşmeleri sürecindeyken, işçiler üzerindeki baskı ve tehditler de arttı.

İşçiler 24 Ekim sabahı itibarıyla Tuzla'da bulunan İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölge girişinde sloganlarıyla eyleme başladı.

İşçiler 30 Ekim itibarıyla her gün fabrika önünde olacak

>>Editör...

DURDURULAN TÜRKİYE ÇEKİLEN ABD

Sahada netlik olmayınca üzerine varılacak mutabakat ya da varılacak anlaşma da kaçınılmaz biçimde muğlak olur. Böyle olunca, herkes varılacak mutabakatı, körün fili tarifi gibi, kafasındaki şablona göre değerlendirmeye, istediği yöne çekmeye başlıyor. Rusya-Türkiye arasında 22 Ekim'de varılan mutabakatın başına gelen tam da budur; herkes işine geldiği gibi yorumluyor, isteyen istediği yöne çekiyor.

Bu, varılan mutabakatın geçici olduğu, güçler dengesinde ortaya çıkacak ufak bir değişikliğin bu mutabakatın sonu olacağı anlamına geliyor. Öyledir de...

Gerçekler Ve Devrim

C.Dağlı

2

ABD-Türkiye
Anlaşması Üzerine

Taylan Işık

4

Ateşin Aydınlığında
Parıldayan Gerçekler

Umut Çakır

5

Yalnızlık Sendromu Ve
Propaganda Savaşı

Ulaş Bora

8

Talan Kavgasında
Sert Viraj

Şiar Coşkun

10

Vani Girilen Dönem
Üzerine-2

Umut Çetiner

11

GERÇEKLER VE DEVRİM

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Bilimsel sosyalizm, bilimsel gelişme ve bilgi alanındaki her yeni gelişmeyi düzenli olarak takip eder; bilgi ve bilimdeki gelişmelerin temelini sunar. Sosyalizm, fikirlerimizin temelini oluşturan nesnel toplumsal gelişmelerin, sosyal sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaların beynimizde düşünce biçimini almasıdır. Bu fikirler, kapitalist toplumun gerçek ilişkilerini güçlü ve keskin bir eleştiriyi açığa çıkarır. Sosyalizm, gerçeği derinlikli olarak yansıtmak, bu gerçekleri eşitlenmiş biçimde gözlerin önüne sermekle kalmaz; gerçeklik üzerinde etkide de bulunur. Düşüncenin etkin yönü genellikle göz ardı ediliyor. Sosyalizm etkin ve dönüştürücü bir güçtür.

Görüşleri, nesnel toplumsal hareketi, sınıfların karşılıklı ilişkisini, sınıf mücadelesinin aldığı iç savaş boyutunu yansıtan, toplumu bütün yönleriyle kavramış biri, olayların nasıl devrime aktığını kabul eder. Olaylar yalnızca, dipten gelen bir dalga, bir yeraltı nehri durumunda değil, toplumun yüzeyinde her gün görülüyor. Sadece görünenle yetinenler bile toplumun yüzeyinde görülen olaylara bakarak, bir devrimin nasıl bir gelişim gösterdiğini ortaya koyabilir. Sınıf savaşı, iç savaş üstü örtük değil, açıktan açığa gerçekleşiyor ve toplumun tüm yüzeyini kaplıyor.

Toplumun yüzeyinde oluşan olayları bir devrimin gelişimini gösterdiğini anlama yeteneğinde olmayanlar 31 Mayıs 2013 Ayaklanmasının gelmekte olduğunu anlayamadılar. Aynı insanlar, yakın tarihteki Latin Amerika ve Kuzey Afrika'daki devrimlerin oluşumunu hiçbir zaman anlayamadılar. Oysa Leninist Parti daha önceden, dünyada devrimci durumdan ve dünya devriminin ilerlemesinden söz ediyordu. Basit bakış sahiplerine inanacak olursak, emekçi kitleler, halen burjuva güçleri aşmış değil. Birçok ayaklanma ve devrim örneklerine karşın, halen bu geri lafları edebiliyorlar. Devrimci kitlelerle, gerileri,

kendi gerilikleriyle baş başa bırakarak, devrim kavgasını daha ileriye götürüyor.

Güncel burjuva toplumu çözümlerimiz, bilgilerimiz, gerçek durumu gerçek değerlendirmesini yansıtmıyorlarsa, toplumu değiştirme mücadelemiz sonuçsuz kalır. Devrimci sınıf partisinin devrimci programının hayata geçirilmesinin olanaklarının arttığı bir süreçte, gerçek bilgilerden hareket etmek daha büyük bir önem kazanıyor.

Büyük devrimler çağımızdayız. Proletaryanın toplumsal devrimi tarihin en büyük devrimidir. Bu devrim, sınıfları, insanın insan üzerindeki sömürsünün her biçimini ortadan kaldıran, tarihin en köklü toplumsal dönüşümlerini başlatan tek devrimdir. Kısacası bu dönem tarihin en devrimci dönemidir. Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır yoğun devrimci bir dönem yaşanıyor. İlerici, devrimci ayaklanmalar gerçekleşiyor. Sınıflar, daha büyük bir kışıma hazırlanıyor. Devrimci komünist parti, tarihin en büyük devrimci olaylarını düşüncesinde ve bütünlüklü olarak, mücadelesinde yansıtken, küçük-burjuva sosyalistleri, bunu yansıtmaktan uzaktır. Devrimci komünist parti, çağın ve güncel sınıf kavgasının gerektirdiği görevleri yerine getirmek için mücadele verirken, diğerleri çağın devrimci hareketinin ve güncel devrimci kavganın çok gerisindedir.

Reformist hareketlerin söylediklerine inanacak olursak, kendileri de gerçeklerden hareket ediyor. Fakat sorun yalnızca gerçeklerden hareket etmek, gerçeklerden söz etmek değil, nesnel gerçekleri gerçek biçimde yansıtmaktır. Onların tüm yaptığı, gerçekleri çarpıtmak ve kendi öznel durumuna göre yorumlamaktır. Sorun yalnızca sınıf mücadelesinden söz etmek değil, bu savaşın devrimci sınıf savaşı biçimini aldığını, güncel olarak devrimi, devrim yoluyla iktidar olmayı hedeflediğini ortaya koymaktır. Bu topraklarda sınıf savaşı uzun süredir devrimci bir keskinlik kazanmıştır. Toplumsal çelişkiler çok kes-

kin; sosyal reformistlerin tüm çabası ise, bu gerçekleri yumuşatarak yorumlamaktır. Ama mesele sadece söylemek de değildir; onu yapabilmektir. Yani toplumu devrimle değiştirmektir.

Gerçekler, tüm gerçekliğiyle ifade edilmeli. Tarih, bu topraklarda, elli yıl boyunca, çok ağır saldırılar altında, yakın çağın en etkileyici devrimci mücadelesinden birine daha tanık oldu. Etkileyicidir; çünkü yarım yüzyıla sayısız devrimci kavga sığdırmıştır. Kitlelerin sınırsız özverişi, eylemsel ve örgütlü yaratıcılığı ve kahramanca girişimleri bu süreçte ortaya çıktı. Kitleler devrime ilerlerken, arkada parlak bir dönem bıraktı. Yarattıkları değerler, gelecekte de etkisini sürdürecektir.

Verilen mücadelenin, gidişatta, geleceğin biçimlenmesinde, komünist işçilerin, devrimci önderliğin karakter sağlamlığının etkisi var fakat, ivmelendirici ve biçimlendirici bu etki, sınıf savaşımının en kritik anlarında çok daha belirginleşir. Hareketin en kritik anında küçük burjuva grupların karakter zayıflığı kaypaklığı hareketi başarısızlığa sürüklerken, sağlam karakterli önderlik, hareketi tutarlıca sonuna kadar götürür, başarıya ulaştırır. Hareketin geleceğine bu yaşamsal etkisinden ötürü sınıf bilinçli işçiler; hangi politik saflarda yer alacağına tüm bunları düşünerek karar vermelidir.

Halk kitlelerini ayaklanma gibi ciddi savaşa hazırlarken, komünist partinin devrimci coşkunluğu, devrimci ajitasyonu, devrimci ateşliliğinin tartışmasız bir etkisi var. Reformist hareketlerse, bu süreçte son derece coşkusuz, heyecansız vb bir tavır sergiliyor. Etkisiz tavırla, harekete itiş verilmmez. Komünist proletaryanın devrimci süreçteki tutumu, daha fazla devrimci ajitasyon, daha fazla devrimci coşku ve daha fazla devrimci ateşliliklerdir.

Basit düşünmeyi aşmayanlar, tarih ve toplum üzerine hiçbir önacı parlak görüş ortaya koyamazlar. Bunlar, kendilerine sosyalist diyorlar, fakat uzak tarih

ve güncel tarih hakkında parlak görüşler koyan birçok burjuva tarihçiden ve sosyologdan çok daha gerilerde duruyorlar.

Emekçi halk kitleleri, kadınlar, yoksul köylüler, gençler, kapitalist sistemin kendilerine uygun gördüğü yaşam biçiminden hoşnutsuz. Hoşnutsuzluk gün gün büyüyor. Hoşnutsuzluk devrimci kin ve öfke boyutlarında. Bunlar zaman içinde yok olup gitmiyor. Her biri, toplumsal sistemin temellerine döşenmiş birer mayındır. Bunu görmemek, emekçi kitlelerdeki kin ve öfkenin sınıfsal doğasını anlamamaktır. Mayına dönüşen kin, nefret ve öfke, burjuva egemenliğin devrimci tarzda yıkılmasını getiriyor. Ve kesintisiz büyüyen devrimci kitle eylemlerini besleyen bir kaynaktır. Şu ya da bu olayla bir ayaklanmaya dönüşebilir. Sosyal sınıfların keskin ve uç çizgide ilerleyen hareketini saptayamayan bir görüş gerçeğin uzağına düşmüş demektir.

Ayaklanma için toplumsal mayınlar, özel mülkiyete dayalı mevcut toplumsal düzenin temellerinde, bu toplumsal yapıyı havaya uçuracak kadar yeterince var. Ayaklanmanın zaferi için ise, büyük tehlikeler içinde ilerlemeyi göze almak gerekiyor. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci kavga tam anlamıyla büyük tehlikeler içinde gelişti. Tehlike içinde elde edilen zafer, gerçek anlamda devrimci değeri yüksek bir zafer olacaktır. Bu şekilde kazanılan bir zaferin, bölge ve dünya halkları üzerindeki devrimci etkisi de derin ve kalıcı olur.

Öte yandan, eşitsiz koşullarla, eşitsiz olanaklarla kazanılan bir zaferin, evet böyle bir zaferin de devrimci değeri yüksek olur. Burjuvazi ve burjuva devletle yıllardır yaptığımız bu savaşı, büyük yokluk ve yoksunluklar içinde kalarak sürdürdük. Çok ağır bedeller verdik. Az görülür bir militan mücadele yürütüldü. Bu şartlarda elde edilen bir zaferin insanlar üstündeki devrimci etkisi dönüştürücü olur. Reformist ve oportünist bir anlayış, devrimimizin bu yönü üzerinde hiç durmamıştır ve duramaz çünkü, tehlikeleri göze almayacak kadar burjuva topluma bağlanmıştır.

Devrimci bir ayaklanmayla hedeflenen, proletaryanın önderliğinde, halk için, halk tarafından iktidardır. Bu devrim, köklü devrimdir. Siyasi iktidarla sınırlı olmayan, kısmi olmayan, toplumun yapısını değiştirmeyi amaçlayan bir devrimdir. Toplumun yeniden yapılandırılması, iktidarın halkın eline geçmesiyle başlar ve sosyalizmin ileri aşamalarına dek devam eder. Emekçi kitleleri harekete geçiren ayaklandıran en büyük tehlikeleri göze almasını sağlayan, yeni bir dünya kurma hedefidir. Kavga sürüyor hedefe varılacaktır.

Hareket durmadan hedefe doğru ilerliyor. Her yerde tekeli burjuva egemenliğine karşı bir toplumsal başkaldırı var. Bu, genel bir başkaldırıdır. Sistemin krizi mücadelenin yükselmesiyle birlikte daha da derinleşiyor ve yıkıcı hale geliyor. Olan şey yalnızca burjuvazinin yönetememesi, gerçekte egemen olamaması değil. Çağdaş ölçütlere göre, kitlelerin gereksinimlerini karşılayamamasıdır. Bütün devrimlerin temelinde yatan gerçek budur. Küçük burjuva sosyalistleri, bu noktaya gelmemek için özel bir çaba harcıyorlar. Her gün bu toplumun, insanların gereksinimlerini karşılayamadığını anlatıp duruyorlar, fakat bunun devrimi zorunlu ve kaçınılmaz yaptığını belirtmiyorlar. Kısacası, onların görüşleri ekonomik ve toplumsal gerçekleri ifade etmekten çok uzak.

Toplumsal sistemin iç çelişkileri ve yapısal krizi, sonuçlarını toplumsal yaşamın her alanında yansıtıyor. Gittikçe yaygınlaşan çevre iklim ayaklanmaları bunun göstergelerinden biridir. Çevre ayaklanmaları gerçekleştiği her yerde köylüleri kapsıyor, fakat eylem toplumun daha geniş kesimlerini harekete geçiriyor. Çevre ayaklanmaları kent ve kır emekçilerini, geniş bir nüfusu birleştiriyor, ortak mücadelesini sağlıyor. Özetle, çevre krizi hemen halk ayaklanmalarına dönüşüyor ya da halk ayaklanmaları her yerde toplumsal gerçeklere bürünüyor. Tüm bu eylem çeşitliliği ve zenginliği, devrimi oluşturuyor.

Protesto Eylemleri Sürüyor

İsviçre'de işgale ve katliamlara karşı eylemler devam ediyor. İsviçre'nin birçok kantonunda devam eden eylemler, İsviçreli yerel örgütlerin de yer aldığı Rojava'yla Dayanışma Komiteleri tarafından haftalık olarak planlanarak organize ediliyor.

İsviçre'de Basel, Zürih, Cenevre gibi büyük kantonlarda eylem yoğunluğu gözlemlenirken, bir çok kantonda da kitleler sokaklara çıkarak işgalci devlete karşı tepkilerini dile getiriyor.

Eylemlerin yoğunlaştığı Basel Kantonu'nda, Mücadele Birliği Platformu'nun da içinde yer aldığı Rojava'yla Dayanışma Platformu, haftalık eylem programı yapıyor. Akşam 18.30'da her sefer ayrı merkezde toplanan kitle, şehrin en işlek caddelerinde, sokaklarında pankartları sloganları ve ajitasyon konuşmaları ile saatlerce yürüyüş gerçekleştiriyor. Bazen de kitlesel olarak miting havasında sloganlarla bildiri dağıtılıyor. Eylemlere İsviçreli yerel gruplar ve kişilerin gösterdiği katılım dikkat çekerken Afrin sürecinden sonra yapılan en kitlesel eylemler olma özelliğini de taşıyor.

Kürdistan, Türkiye ve yerel devrimci güçlerin yürüyüşler dışında Basel Havaalanı'nda THY'ye ait gişelerin çalışmaları engellenerek blokaj eylemleri de yapılıyor.

Eylem sırasında kitlenin geçtiği güzergahlarda bildiri dağıtma dışında yerel grupların dayanışma afişleri, duvar yazılmaları ve pankart asma eylemleri de her yürüyüşün bir parçası haline geldi.

Yürüyüşlerde sık sık Almanca-Kürtçe ve Türkçe "Çocuk Katili Erdoğan", "Türk Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Her Yer Rojava Her Yer Direniş", "Alman Panzeri Kürdistan'dan Defol", "Yaşasın Rojava Direnişi", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atılıyor.

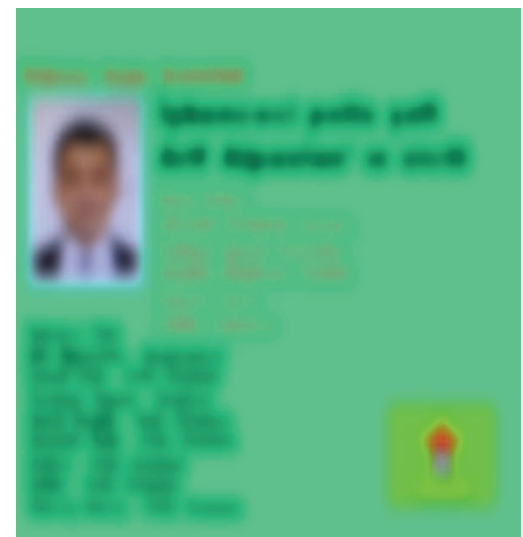
"Ölümsüzlerimizin Selamımız"

"Ölümsüzlerimizin Selamımız" diyen HBDH, işkenceci TEM Şube Müdürü Arif Alpaslan'ın güçleri tarafından cezalandırıldığını duyurdu.

"15 Ekim 2019 günü, Afyonkarahisar TEM Şube' de Müdür olan Arif Alpaslan, Eskişehir'in Seyitgazi ilçesi yakınlarındaki Çatören Barajı civarında güçlerimizce kendi aracının içerisinde infaz edilerek cezalandırılmıştır" diyen HBDH, "Arif Alpaslan'ın işkence dosyalarının, her zamanki gibi İçişleri Bakanlığı ve faşizmin yargısı tarafından üzeri örtülmeye çalışılmış ancak gerçek adaleti sağlayacak olan güçlerimiz tarafından suçları yüzüne okunarak dosyası tamamen kapatılmıştır" bilgisini verdi.

HBDH "Devletin gücüne dayanarak işkenceciliği meslek edinmiş, şubelerde, zindanlarda, meydanlarda, devrimcilere, halklara, analara, kadınlara, gençlere işkence edenlerin onlarca dosyası önümüzde durmaktadır. Şimdi sıra kimde, hanginizde hep birlikte yaşayarak

göreceğiz" diyerek, "Bilysin ki hedefimiz sadece işkenceci polis şefleri ile sınırlı değildir; bunlardan aman dileyen, kendini kurtarmak için bunların önünde diz çöken, itirafları, ihanetçilerin de dosyaları güçlerimizin elindedir; he-

deflerdir. Bu alçak, itirafları düşkünlerin beyanlarına dayanılarak onlarca devrimci bu işkencecilerin hedefi olmakta, zindanlara düşmektedir. Sonları teslim oldukları halk düşmanı güçlerin akıbeti ile aynı olacaktır. Bunları koruyan, kollayan, masum göstermeye çalışan herkes bilsin ki, son dönem artan faşist operasyonlarda, infazlarda, katliamlarda bunların da parmağı vardır ve hesap sorulacaktır" vurgusu yapıldı.

Açıklama, "bu eylemimizi son dönem faşizm saldırılarında ölümsüzleşen Fırat Yıldırım, Muhammed Tiril, Umud Özsepet, Fırat Çaplık ve Kerem Pehlivan yoldaşlarımızın anılarına armağan ediyoruz. Ve günlerdir Türk Devletinin sömürgeciliğine karşı Rojava' da kahramanca direnen başta Kürt savaşçılar olmak üzere, direnen halkları selamlıyoruz. Zafer Yakındır. Türkiye'den Rojava'ya Birleşik Mücadelemiz Kazanacak" vurgusuyla sonlandı.

Yeni Evrede Yeni Ekimler

Baş tarafı 1. sayfada

Emperyalist kapitalist sistem dünya ölçeğinde kriz yaşıyor. Bir sistem krizi yaşıyor. Bu sistem krizini aşmak için her şeye saldırıyor. Dünyanın pek çok yerinde işçi ve emekçiler, yoksullar, ezilen halklar, emperyalist-kapitalist sisteme karşı öfkelerini sokağa çıkararak, eyleme geçerek gösteriyor.

Irak'ta işsizlik vb nedenlerle süren eylemler, Şili'de ulaşım zammı nedeniyle süren ve ayaklanma boyutuna varan eylemler, pek çok yerde Rojava işgaline karşı yapılan eylemler, Bolivya'da Morales'i savunma eylemleri, Lübnan'da iletişim vergilerine karşı yapılan eylemler, Katalonya'daki eylemler... Ve daha sayamadığımız dünyanın pek çok yerinde yaşanan ayaklanmalar, eylemler gösteriyor ki, emekçi ve yoksul halklar, işçiler, yaşadıkları bu insanlık dışı koşullardan, sistemden kurtulmak istiyor. Artık insanca yaşamak için mücadeleye atılıyor...

"Proletarya ya devrimcidir ya da kocaman bir hiç" sözü burada tam da anlamını buluyor. İşçi sınıfı kendi komite ve konseylerinde örgütlenerek mücadelenin en önüne geçmelidir. 7 Kasım(eski Rus takvimiyle 25 Ekim)1917'de başardığını bugün de başarabilir.

Bir yerde başlayan kıvılcım başka yerleri de harekete geçiriyor. Sistemin krizi küresel çaptadır. Yine bir devrimler çağında, tarihin yeni bir dönüm noktasındayız. İnsanlığı büyük bir yıkım ve çöküşten kurtaran Ekim Devriminin yol göstericiliğinde, Ekim'in çüret ve iddiasını kuşanmak; bu devrimi başarıya ulaştırmak zorundayız.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki kavga, kapitalizmle komünizm arasındaki amansız mücadele kesintisiz sürüyor. Bu tarihsel kavgayı işçi sınıfı kazanacak, sosyalizm kazanacak.

"Şan Olsun Ekim Devrimini Yaratana!"
"Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!"

Editör

Baş Tarafı 1. Sayfada

Soçi mutabakatı geçicidir, yeni bir sürece geçişin ara anlaşmasıdır. Rusya, bu mutabakatı Türkiye'yi durdurmak için yaptı; Türkiye, Rusya'nın izni olmadan daha fazla ileri gidemeyeceğini anladığı için kabul etti; Suriye, Türkiye'ye karşı koyacak gücü toparlayacak zamanı kazanmak için sesini çıkarmadı; Kürt halkı, yerinden-yurdundan, canından-malından, toprağından edilme endişesini ortadan kaldırdığı için sevinçle karşıladı.

Tüm muğlaklığına rağmen, bazı net sonuçları da mutabakatta görmek mümkün. Bunların başında Türkiye'nin saldırganlığının durdurulması geliyor. Türkiye, Soçi Mutabakatıyla durdurulmuş ve aslında Suriye'de izlediği işgal ve ilhak politikasının hem iflasını hem de tersine dönüşünü ilan etmiştir. Türkiye'nin Suriye/Rojava topraklarından atılma süreci esas itibarıyla başlamıştır. Bu durum kesinleşmiştir; kesinleşmeyen şey, zamanlamadır.

Kesinleşen ikinci bir nokta, ABD emperyalizminin Suriye'den çekilme sürecinin gerçek anlamıyla başladığıdır. Daha önceki yazımızda "ABD'nin Suriye'de yapabilecekleri artık sınırlıdır" demiştik. "Soçi Mutabakatı" ve hemen öncesindeki gelişmeler bunu teyit etmiştir. Gerisi zaman meselesidir.

Bir başka kesinleşen nokta, Suriye/Rojava sınırlarının, şimdilik, Suriye ordusu tarafından korunacağıdır. Bunun önemi, Tel Abyad-Serakaniye dışında, Türkiye'nin Rojava halklarına saldırganlığının önüne geçilmiş olmasıdır.

Türkiye'nin işgalinin durdurulması Rojava halkları bakımından yaşamsal önemdedir. Çünkü, TEV-DEM Yürütme Kurulu üyesi ve etkin isimlerinden biri olan Aldar Xelil'in sözleriyle söyleyecek olursak:

"Türkiye işgal ettiği zaman Suriye parçalanıyor. Ülkemiz işgal ediliyor. Bölgemiz İŞİD'in eline geçiyor. Suriye rejimi askeri olarak bölgeye geldiği zaman sorun demokratik Suriye sorunu olacak. Suriye anayasası gibi iç sorunlar olacak. Ama Erdoğan'ın gelmesi farklıdır. Erdoğan'ın gelmesi Suriye'nin parçalanması anlamına geliyor."

Ve Türkiye, İşgal-İlhak hareketini durdurmak zorunda kalmıştır. Şimdilik, Tel Abyad'ı ve Serakaniye'yi elinde tutması bu gerçeği değiştiriyor. Aldar Xelil'in bakış açısının Rojava emekçi sınıflarının, yoksul halklarının duygu ve düşüncelerini yansıttığından kuşku olmamalı. İşgal ve katliam tehdidi altındaki bir halk başka türlü düşünemez.

Öyleyse şimdi, Soçi Mutabakatı'nı bir başka noktanın önündeki engelleri kaldırmıştır. Aldar Xelil'in sözlerinin satır aralarında gizli olan nokta şudur: İşgal tehdidi savuşturulduğuna göre, bundan sonra Rojava halkları için sorun "Demokratik Suriye sorunu olacak".

"Demokratik Suriye" sorunu, sadece Rojava halklarının değil, tüm Suriye halklarının sorundur ve bu sorun her şeyden önce, Kürt ulusunun tam hak eşitliği temelinde, demokratik haklarını eksiksiz bir şekilde tanıyacak "Devrimci Demo-

SOÇİ MUTABAKATI:
DURDURULAN TÜRKİYE, ÇEKİLEN ABD

kratik İktidar" sorunudur. Dışleri çekilmiş, pençeleri sökülmüş bu mevcut iktidar, içinde bulunduğu koşullardan dolayı, Kürt ulusunun kimi ulusal haklarını tanıyacak olsa bile, burjuva karakterinden ötürü, bu haklar kırık-dökük, bölük-pörçük, sağından solundan kırılmış haklar olacaktır.

Leninist Parti, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'yle aylar öncesinde yaptığı ortak açıklamayla "Kürt ulusunun tam hak eşitliği temelinde demokratik haklarının tanınması Suriye halklarının emperyalizme-siyonizme-gericiliğe ve işgale karşı ortak mücadelesini güçlendireceği"ne işaret etmişti. Ne var ki, Suriye'deki mevcut burjuva iktidar, en azından "kendi topraklarının" işgalden kurtarılması için bile olsa, Kürt ulusunun tam hak eşitliğini tanıma yoluna gitmemiştir. Esad'ın, son günlerde, İdlib'te yaptığı "Türkiye'ye karşı savaşacak her gücü desteklemeye hazırız" şeklindeki açıklama gerçeği değiştirmiyor.

Yine de, "Demokratik Suriye" sorunu ve bu sorunun ayrılmaz bir parçası olan, Kürt ulusunun tam hak eşitliğinin sağlanması mücadelesi, Suriye ve Rojava halklarının mücadele birliği için güçlü bir itki sağlayacaktır. Kürt halkının, Türkiye'nin işgal ettiği topraklardan atılması için, Suriye halklarıyla vereceği mücadele, halkların mücadele birliğini perçinleyecektir. Türkiye'nin işgalini durduran "Soçi Mutabakatı"yla, bu yol ardına kadar açılmıştır.

Demek oluyor ki, "Soçi Mutabakatı" Türkiye'nin dolaylı biçimde işgal ettiği İdlib'ten ve

doğrudan işgal ettiği Afrin, El Bab, Cerablus gibi topraklardan atılması meselesini gündemin ön sıralarına taşımıştır.

Esad, "Sahadaki çeşitli politik ve askeri güçler ile iletişim ilk adımımızdı ve direnecek gruplara destek sağlayacağımıza hazır olduğumuzu ifade ettik" dedikten sonra, İdlib işgalinin sona erdirilmesinin artık ön sıradaki bir mesele olduğunu şöyle ifade ediyor: "İdlib savaşının Suriye'nin tüm bölgelerindeki mevcut kaos ve terörün çözümünün temeli olduğunu söyledik." (22.10.2019)

"Sahadaki çeşitli politik ve askeri güçler" derken, Esad'ın, ilk başta PYD-YPG'yi kastettiği kuşkusuzdur. Elbette, Esad iktidarı Kürt ulusunun tam hak eşitliğinden hiç söz etmeden, YPG-SDG'yi yanına alıp Türkiye'nin işgaline karşı savaşa dünden hazır. Oysa işgale karşı savaşın başarısı Suriye-Rojava halklarının mücadele birliğine ve bu birliği perçinleyecek olan Kürt ulusunun tam hak eşitliğine dayalı demokratik haklarının tanınmasıdır.

Bu yol açılmıştır ve tarihin bu yönlü akışını artık hiç bir güç durduramaz.

Son bir nokta: "Dünya lideri"nin topraklarına toprak katma, "Fatih" olma hevesi kursağında; "bahçeli evler projesi" ile binlerce dinci faşist tosuncuk elinde kaldı.

İşte "Soçi Mutabakatı"nın ilk elden akla gelen sonuçları...

İzmir Muhabirimiz Özgür

Yargı paketi sonrası istinafta kesinleşen dosyaların Yargıtay'a gitmesi ile birlikte, mahkemeler tutuklar için tahliye kararı vermeye başladı.

Gezi davasından yargılanan İzmir muhabirimiz Lütfiye Burcu Kara, dün gece saatlerinde Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nden tahliye dildi.

Muhabirimiz ile aynı dosyadan yargılanan Av. Ali Hizmetçi ve Barış Bulut'un da hafta içinde tahliye olması bekleniyor.

Gazete Çalışanımıza
Sosyal Medya Gözaltısı

Gazetemiz çalışanı ve muhabirimiz Özlem Oral, 18 Ekim'i 19 Ekim'e bağlayan gece saat 01.00 sularında evi basılarak gözaltına alındı. Aynı saatlerde gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni Süleyman Acar'ın da evi basıldı, ancak evde bulunamadı.

Yaklaşık 48 saat gözaltında tutulan muhabirimiz sosyal medya paylaşımları nedeniyle "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek" suçlaması ile 20 Ekim günü savcılığa çıkarıldı. "Devrimci Öğrenci Birliği"ne ait twitter hesabını kullandığı iddia edilen Özlem Oral'a hesaptan paylaşılan Rojava işgal saldırısının seyrine yönelik paylaşımları ve "faşist devlet" tanımlamasına katılıp katılmadığı soruldu. Devrimci öğrencilere ait bu hesabı kullananın kendisi olmadığını söyleyen muhabirimiz adli kontrol talebi ile mahkemeye sevk edildi.

Nöbetçi Sulh Mahkemesi muhabirimiz Özlem Oral'a "İstanbul dışına çıkış yasağı" kondu ve imza ile denetimli serbestlik uygulanması kararı verilerek serbest bırakıldı.

Faşizme Karşı Anladığı Dilden

Özellikle son sınır ötesi operasyonla beraber, her zaman var olan şoven duygular tavan yaptı. Her ağzını açışta "kardeşlik"ten, "birlikte yaşamak"tan, "herkesi kucaklamak"tan söz edenler, diğer taraftan her söz ve hareketleriyle halkları birbirine düşman etmeye, ırkçılığı, şovenizmi, faşizmi yükseltmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde Kürtçe konuştuğu için linç edilen gencecik bir insanın ölüm haberi sorgulattı insanlığımızı, bugün ise 70'li yaşlarda ihtiyar bir adama yönelik saldırı...

74 yaşındaki Ekrem Yaşlı, Çanakkale'de 18 Mart Üniversitesi Hastanesi'nde tedavi gören eşiyile Kürtçe konuştuğu için, hastanede bulunan başka bir hasta yakını tarafından faşist saldırıya uğrayarak yaralandı.

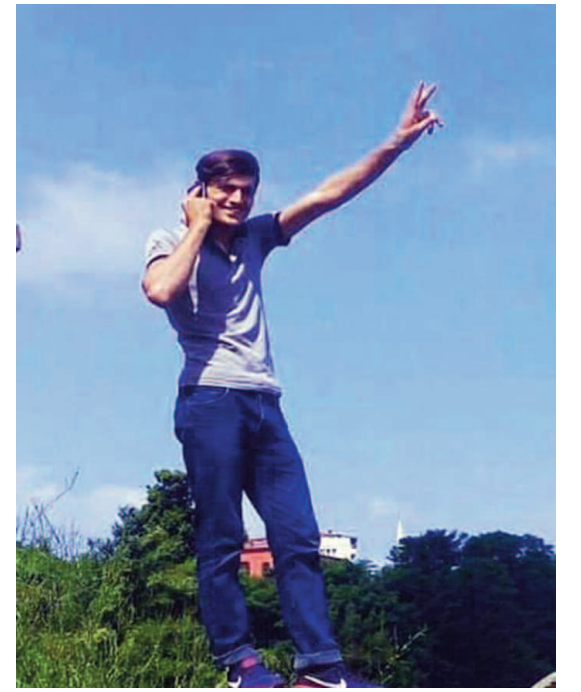
Eşinin Türkçe bilmediğini söylüyor Ekrem

Yaşlı, saldırının "sen nereden geldin" söylemlerinin ardından "ne bakıyorsun bakma demedim mi", "Burası Türkiye Cumhuriyeti Devleti" söylemleriyle soda şişesiyle iki kez kafasına vurduğunu anlatıyor.

Faşizmin saçtığı nefret, genç yahut yaşlı dinlemiyor. Gözü kör bir şekilde her yana saldırıyor. Onu durdurmanın en kesin yolu, anladığı dilden konuşmak.

Çalışmaya geldiği Sakarya'da vurularak 50 günlük yaşam mücadelesi veren 19 yaşındaki mevsimlik tarım işçisi Şirin Tosun geçtiğimiz günlerde yaşamını yitirmişti.

Yanındaki arkadaşları Mahsun Zeren ile birlikte yolda konuşurken 6 kişilik bir güruhun hakaretlerine ve saldırısına uğrayan Şirin Tosun, 2 el ateşle başından vurulmuştu.

YENİ BİR DÜNYA DOĞUYOR!

Baş tarafı 1. sayfada

Metal işçileri patronla tuttuğuları ücret kavgasının bir ucunda hükümetin/devletin olduğunun bilinciyle polis saldırısına ve gözaltılara rağmen Ankara'ya yürümeye çalışıyor. Valfsan işçileri "bizler burada işimizi geri almak içeride olabilecek işçi kıyımını önlemek ve içeride olan baskıya boyun eğmemeleri için içeride olan sınıf yoldaşlarımıza cesaret vermek amacıyla buradayız. Ve taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişimizi sonlandırmayacağız" diyerek dikiliyor her tür baskının karşısına. Baskınlarla tutuklanan tekstil işçileri "emekçilere ve halklara karşı açlık, yoksulluk, yıkımdan başka bir şey sunmayan iktidarın saltanatına karşı fabrikalarda hayatın her yerinde emek, onur, gelecek mücadelesini birlikte büyütme çağırıyoruz" diyerek isyana duruyor.

KHK'lılar, EYT'liler, Sinbo işçileri... liste uzayıp gidiyor. Her şantiye, her işçi havzası içten içe kaynayan bir kazan. Öfkeli sessizlik kendine kanal buldukça küçük patlamalara dönüşüyor. Tabandaki basınç işbirlikçi sendika barikatlarını zorluyor. Komiteleşme yaygınlaşıyor. Gittikçe yayılıyor tabandaki meclis, konsey, forum, kurultay türü örgütlenmeler. Alenen, sermayenin otoritesine meydan okuyan odaklar yaratıyor emekçiler. Bir araya geliyor, güçlerini birleştiriyor, tartışıyorlar.

Dinci-faşist iktidar savaşın tüm bu gelişmeleri örtecek bir şemsiye olacağını düşünmüştü. Harekete geçen propaganda aygıtlarının toplumu militarist-faşist cepheye yedekleyeceğini ummuştu. Ama savaş, tam tersine "burjuva muhalefetin" yüzündeki sahte demokrasi peçesini söküp atmakla, emekçilerin sahte dostlarının maskelerini bir çırpıda düşürmekle bizzat sermaye sınıfını vuran silaha dönüştü. Savaşın daha da derinleştirdiği ekonomik kriz ve art arda yağın zamlar da cabası!

Tüm bunlar toplumsal yaşamın nesnel gerçekleri olarak kendiliğinden bir bilinç doğuruyor. Bunları bilinçli ifadelerle kavuşturmak gerek. Sınıfın en ileri bölüklerini bu bilince kazanmak gerek. Hayatın bağrında doğan bu gerçekliği en geniş işçi kesimlerine taşımak, bizzat tabanda, konseylerde işçilerin en geniş birliğini yaratmak gerek.

Sermaye sınıfı ve faşist devlet yaşamın akışına karşı savaşıyor, bu yüzden de kaybetmeye mahkum. Emek dünyası ise yeni bir gelecek arayışında, ileri atılıyor. Sadece ülkede değil, bölgede ve tüm dünyada sokaklar ve meydanlar yeni dünyanın güçleri tarafından fethedilmekte. Hiç kuşku yok. Yeni bir dünya doğuyor! Bu savaşlar, bu yıkım ve göz yaşları yeninin doğum sancılarında başka bir şey değil.

Lübnan'da eylemlerde kadınlar isyan ediyor: Kız ya da çitir değiliz; Biz Devrimciyiz!

ABD-TÜRKİYE ANLAŞMASI ÜZERİNE

Taylan Işık

ABD ile Türkiye arasında 17 Ekim'de varılan anlaşmayı herkes, körün fili tarif ettiği biçimde tarif ediyor. Bu bile, tek başına, anlaşmanın ne kadar muğlak, belirsizliklerle dolu olduğunu anlatmaya yeter.

SDG'ye göre, anlaşma sadece bir "ateşkes"ten ibarettir. Türkiye, "bu bir 'ateşkes' değil, SDG'nin çekilmesi için savaşa verilen bir 'mola'" diyor. ABD, "anlaşma ateşkes anlaşmasıdır ama ve bu Türkiye'nin zaferidir" diye tarif ediyor. SDG, "anlaşmaya uyacağız" diyor; TEVDEM, "daha incelemedik, inceleyip ona göre karar vereceğiz" diyor.

Anlaşmaya göre Ekim'in 17'si akşamında "ateşkes" uygulanmaya başlanacaktı, ama dinci faşist çetelerin ve Türk ordusunun saldırıları şiddetinden hiç bir şey yitirmeden 18'in sabahında hala devam ediyordu.

Bütün bu karmaşaya rağmen, anlaşmada net olan şeyler de vardı. Bu net olan konuların başında Türkiye'nin NATO'ya, ABD'ye sadakat ve bağlılığıdır. Bu nokta anlaşmada şöyle ifade ediliyor:

"Türkiye ve ABD 'hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için' anlayışıyla, NATO topraklarını ve halklarını tüm tehditlere karşı koruma taahhütlerini muhafaza eder."

"Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" gibi "üç silahşörlerin" çocuksu ifadelerini bir yana bırakırsak, anlaşmanın bu maddesinde Türkiye'nin NATO topraklarını -bununla birlikte ABD topraklarını- koruma kararlılığı görülüyor.

Bu nokta, Leninist Parti'nin öteden beri işaret ettiği, ABD ile ara sıra ortaya çıkan ağız dalaşlarının -ister danışıklı ister gerçek olsun- önemi olmadığı; Türkiye'nin özel olarak NATO'dan, genel olarak emperyalist-kapitalist sistemden kopuşunun bir devrim sorunu olduğunun teyididir. Bu, bu iki devlet arasında olsun, Türkiye ile başka emperyalist devletler arasında olsun ara sıra görülen ağız dalaşlarına bakıp Türkiye'nin "eksen değiştireceği", "Avrasya eksenine kayma ihtimali olduğu" vb düşüncesine kapılan darkafalılara bir derstir.

Anlaşmanın bu maddesinde, Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı'nın başındaki Fahrettin Altun'un sözleriyle noktalayalım:

"Amerika Birleşik Devletleri'nin kazanımlarını korumak ve tarihin tekrarı etmemesini sağlamak bizim çıkarımızdır."

Türkiye, Ortadoğu'da ve elinin uzanabildiği tüm topraklarda ABD ve NATO çıkarlarının bekçisidir. Bu yüzden, Türkiye'yi emperyalist zincirden koparabilmek ancak bir halk devriminin işi olabilir. Bu, devrimci hareketin 70'li yıllarda ezberlediği ve tartışmasız herkesin kabul ettiği bir olguydu. Aradan geçen bunca zamandan sonra darkafalıları bunu anlatmak zorunda kalmak acı bir şey ama elden ne gelir ki!

Türkiye'nin emperyalist-kapitalist sistem içindeki bu konumu, ABD'nin Rojava işgaline ışık yakmasının yanı sıra onlara dost olanlara ilk "ihanet"inin nedenidir. Bu anlaşma ise, hedefine ulaşamayacağı anlaşılacak "ilk ihanet"i tamamlamak için kotarılan tuzaklı bir "ihanet"tir. Çünkü güya ABD, Kürt halkının canını kurtarmak için bu "ateşkes"i kotardı. Oysa yaptığı şey, SDG-Suriye anlaşması sonucu ilerleyemeyeceği anlaşılacak Türkiye'ye işgal yolunu düzlemektir. İlk "ihanet" öncesinde SDG'ye mevzilerini tahrip ettirerek işgal yolunu düzlemeye çalışmıştı. İkincisinde tuzak kurarak.

Bunun için "Anlaşma"nın son derece net olan bir başka maddesine bakmamız lazım. 10. madde şöyle:

10. Güvenli bölge, evvelemlerde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kontrolünde olacak ve her iki taraf, güvenli bölgenin her vechesiyle uygulanmasında eşgüdümü arttıracaktır.

Demek ki, a) "Anlaşma" SDG yetkililerinin eğip bükmeye çalıştığı gibi sadece bir "ateşkes" anlaşması değil, bir "güvenli bölge" anlaşmasıdır. Türkiye'nin, içinde "bahçeli evler" kurabileceği bir "güvenli bölge". b) Bu "güvenli bölge", "evvelemlerde" yani her şeyden önce Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kontrolünde olacak. Yani işgal bitmek bir yana, SDG'nin de kabul ettiği bu anlaşmayla genişleyecek ve kalıcı hale gelecek.

SDG komutanı, "bu daha başlangıç" diye açıkladı ama kendileri açısından neyin "başlangıcı" olduğunu açıklamadı. Biz bunu bilmesek de, Türkiye için bunun henüz bir başlangıç olduğu kesin. RTE, aylar öncesinde, "hele biz bir adım atalım, sonrasına bakalım" demişti. Eğer anlaşma hayata geçerse -ki bu çok zayıf bir ihtimal- Türkiye ilk adımı attı, şimdi "sonrasına bakacak" yani işgal topraklarını nasıl genişleteceğini planlayacak.

Neyse ki, devrimci Kürt güçlerinde gerçeği/kurulan tuzacı görünen olduğunu da görüyoruz. Bir örnek şöyle: "Türk devleti ve ona bağlı çetelerin Kuzey ve Doğu Suriye'ye yönelik işgal saldırıları uluslararası bir planın parçasıydı. Sahadaki direniş ve bu direnişin ortaya çıkardığı baskı ile Trump ve Erdoğan yeni bir 'anlaşma' ile işgalin başka türlü yürütülmesi için bir ara süreç oluşturdu." (ANHA NEWS, HEVİ HESEN, 18.10.2019)

Umarız ki, Rojava devrimci güçleri gördükleri bu tuzacı düşünceleri adımları atarlar. (18 Ekim 2019)

Amed'de Eylem Yasakları

Amed'de kayyum protesto eylemlerinde TSK'nın Rojava'ya başlattığı işgal saldırısı sonrası polis yoğunluğu ve önlemler üst seviyeye çıkarıldı.

12 Ekim'den bu yana belediye önünde yapılacak istenen eylemler polisin şiddetli saldırısıyla önlenirken, "Eyleminizi parti binamızda yapın" diyen polis, HDP önünde yapılan eyleme de saldırıyor.

Amed HDP il binası önünde yapılacak istenen bütün etkinliklere getirilen yasağa karşı partililerin tepkisi de büyüyor. 14 Ekim günü HDP il binası önünde basın açıklaması yapacağını açıklayan il yönetimine polis buna izin veremeyeceğini, ısrar etmeleri durumunda müdahale edebileceklerini belirtti. Basın açıklamasını dışarıda yapmak isteyen partililerin önü polis tarafından kesildi.

Amed HDP il binası kapısını kalkanlarla kapatan polisle içeride bulunan kitle arasında tartışma ve arbede yaşandı. Polisin kalkanlarla ve onlarca polisle kurduğu barikatı yararak dışarı çıkmak isteyen kitleye polis kalkanların ardından coplarla saldırdı, bina içine gaz bombaları attı. HDP'liler de "Biji Berxwedana Rojava", "Rojava Faşizme Mezar Olacak", "Faşist Devlet Yıkılacak Elbet", "Korkak Devlet Yıkılacak Elbet" sloganları zılgıtlar ve alkışlarla yanıt verdi. Ve sopa vb araçlarla kalkanların arasını açarak barikatı yarmaya çalıştı. Polisin tepkisi sinkaflı küfürler ve tehditler oldu.

Süren çatışmanın ardından polis ile görüşmeler yapan milletvekilleri il binası dışında oturma eylemine başladı. Bina içinde mahsur kalan kitle de sloganlarla destek verdi.

16 Ekim günü HDP Amed Yenişehir ilçe binasında düzenlenmek istenen basın

açıklaması, "valiliğin yasak kararı var" gerekçesi ile bir kez daha engellendi.

Milletvekili Remziye Tosun'un polisle yaptığı uzun konuşmada polis, dışarıda bir açıklamaya izin veremeyeceğini söyleyince partililer ilçe binasına geçerek, basın metnini pencereden megafonla okudu. Basın açıklamasında, "Bir işgal girişimi ile Kürtlerin ve onların kazanımlarının yok edilmesine; bir 'etnik temizlik' anlayışı ile demografik değişim yaratılmasına izin verilemez Bizler, meşru olan demokratik çözüm ve barış mücadelesinin ülkemizde ve komşularımızda kararlı takipçisi olmayı sürdüreceğiz, Bunun için her yerde mücadelemize devam edeceğiz. Biji Berxwedane Rojava" denildi.

Bu esnada polis dışarıdan sık sık açıklamayı bitirmeleri için anons yapıyordu.

Ve savaş başladığından bu yana Amed'de gençlik üzerindeki baskı ve gözaltılar için saat 15.00'te Amed İl Binası'nda bir basın açıklaması düzenlendi.

Basın açıklaması gençlik adına HDP milletvekili Dersim Dağ tarafından okundu. Dağ bunun yeni bir dünyayı inşa eden Rojava halkına karşı başlatılan bir işgal olduğunu söyleyerek "Dünyanın gözü önünde Suriye Gelecek Partisi Eş Başkanı ve Serakaniye'de sivil konvoy hedef alınmış ve bir katliama imza atılmıştır. Bakur Kürdistanı'nda ise bu savaşa tepki gösteren çoğu gençlik meclisi üyesi arkadaşlarımız gözaltına alınmış ve insanlık dışı uygulamalarda tutulmaktadır. Biz bu saldırılara karşı asla geri adım atmayacağız. Bu işgal girişimine sessiz kalmak, ortak olmaktır" dedi.

Amed /Mücadele Birliği

Kayyum Atamaları Devam Ediyor

Devlet, HDP'li Belediyelere kayyum atamaya devam ediyor. Bu defa hedefte eşbaşkanları tutsak edilen Nusaybin ve Yüksekova Belediyeleri vardı.

Mardin Nusaybin'de

15 Ekim günü ev baskınlarında gözaltına alınan belediye eşbaşkanları Semire Nergiz ve Ferhat Kut, 17 Ekim Perşembe günü çıkarıldıkları Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği tarafından "örgüt üyesi olmak" suçlaması ile tutuklandı. Tutuklamaları gerekçe gösteren hükümet, belediyeye İlçe Kaymakamı Mehmet Balıkcılar'ı kayyum olarak atadı.

Aynı gün aynı şekilde gözaltına alınan Yüksekova Belediyesi Eşbaşkanları İrfan Sarı ve Remziye Yaşar da tutuklanınca yerlerine İlçe Kaymakamı Osman Doğramacı kayyum olarak atandı.

Karayazı ve Kulp belediyeleri de aynı şekilde gasp edilmişti.

Mardin'de yapacakları mitinge izin verilmemesi üzerine açıklama yapan HDK Eşsözcüsü Gülistan Kılıç Koçyiğit, kayyum atamalarına tepki göstererek, "AKP, Kürt siyasetini yok etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Özellikle yerel yönetimlerdeki kazanımları gasp etmeye dönük politika yürütüyor. Bu kayyum silsilesinin devam edeceğini iyi biliyoruz. Dışarıda Kürtlere savaş ilan edenin içeride de Kürtlerle savaştığını çok iyi görüyoruz. Kürtlerin özgür olmadığı bir ortamda Türkiye halkları asla ve asla mutlu olamaz. Eğer demokrasinin gelişmesini istiyorsak ve Kürt sorununun çözülmesini istiyorsak kayyuma karşı tek ses olmamız gerekiyor. Ancak o zaman biz bu faşizmi yeneriz. Bizler ne olursa olsun bu toprakları terk etmeyeceğiz. Bütün Kürdistan halkları bugün itibarı ile daha fazla kenetlenmelidir. Gün mücadele günüdür. Gün varlığımıza yönelik bu tehdidi bertaraf etme günüdür. Bugünler geçecek ve bu faşizm bitecek. Kazanan biz olacağız. Bedeli ne olursa olsun bu yoldan asla ve asla geri dönmeyeceğiz" dedi.

Ekolojik Mücadele Şovenizmle Sınıyor!

İlkel insanın tarımı keşfetmesiyle su kaynaklarına yakın noktalara göçler başladı. Yerleşmeyi planladığı bölgelerdeki kabilelerle savaşmak zorunda kalan insanlar, göğüs göğse savaşın yanında yeni yöntemler keşfediyordu; düşman kabileyi zayıf düşürmek için ekim alanlarını ateşe veriyor, saklanacağı ormanlık alanlardaki ağaçları kesiyordu.

Üzerinden geçen yüz binlerce yıl sonunda "modern insan"a yakışan şey savaşların, açlığın, yoksulluğun giderilmiş olduğu bir dünyada yaşamak değil mi? Ama öyle değil... Tam tersi... İnsanlık teknolojik gelişmeler ve bilgiler arttıkça açlaştı, saldırganlaştı, acımasızlaştı. Tüm bir insanlık mı bu hale getirildi? Elbette ki hayır, bu aşamaya düşen ve insanlıktan çıkanlar mülkü olanlar ve bu mülkünü genişletmek için sınır tanımayanlardı.

Bir yanı sıra savaş çıkaran sermaye sahipleri öncesinde bölüşülen dünyayı yeniden paylaşma zorluyor. Yetmiyormuş gibi buna karşı olanları da hücrelere kapatıyor, öldürüyor, halkları aldatmak için çevre platformları ve ekoloji dernekleri kuruyor.

Ekoloji mücadelesinin toplumsal bir sorun olduğunu savunun bu kesimler toplumsal sorunlara eğilmemek için özel bir çaba gösteriyor. Tüm dünyadaki plastikleri, hava kirliliğini dert ederken, ağaçlara sarıllı fotoğraflar çekerken, yani başlarındaki katliama susuyorlar. Ve onların ettikleri boylarımdan büyük sözleri şimdi ayaklarına dolandı. Kaz Dağları için 12 Ekim'de büyük bir yürüyüş planlanıyordu. Dayanışma grubunun yaptığı açıklamayla: "Ülkemizin Suriye topraklarında askeri bir hareket başlatması nedeniyle

milli birlik ve bütünlük oluşturmak gerekliliği ve içinde bulunulan hassasiyet göz önüne alındı. Marmara Belediyeler Birliği ve Çanakkale Belediye Başkanı'nın görüşmesi sonucunda iptal edilmesinin uygun olacağı değerlendirildi ve iptali yönünde karar alındı" denildi. Yani kendilerini doğa ve yaşam savunucusu olarak gösteren bu insan topluluğu savaşın yıkıcılığına ve eşitsizliğine karşı insanlığa yakışır bir tepki verememiş ve şovenizme, milliyetçiliğe, ırkçılığa teslim olmuşlardır.

Gerçek bir doğa savunucusunun asla bir işgal boyuna radyasyon etkisi devam ediyor. Yeni doğan nesiller boyu sakat doğumların yaşanması tesadüf değil. Bu patlamalar esnasında 3 bin derecelik bir sıcaklık yaratılıyor ve o bölgedeki canlı yaşamının sonu demek oluyor bu. Yeniden telafi edilebilmesi için savaşı geçecek 1500 ile 7000 yıla ihtiyaç duyuyor.

Çok uzağa gitmeye gerek yok Afrin saldırısı sırasında TC tarafından yüzlerce kiloluk varil bombalarıyla şehirler yıkılmıştı. İnsanların da içinde olduğu canlı yaşamı ağır kayıpları verdi ve bu kayıpların tahribatları kolay kolay sarılamayacak.

Şimdilerde daha kapsamlı bir işgal hareketi içinde çırpınıyor ama karşısında dünya halklarının birleşik mücadelesi ile karşılaşılıyor.

Savaş sonrası etkilerine gelecek olursak... Savaş süresince yaşanan göçler ve yeni yerleşilen alanlardaki plansız kaynak tüketimleri tahribatın bir boyutuymken birçok noktada patlatılmamış cephanelikler, mayınlar bulunurken çağımızda bu alanda ciddi bir rekabet görülmemekte. Her ülke sermayesi en kısa zamanda en büyük alanda canlı yaşamına son verdirebilecek teknolojiler üretme peşindeyken bu bombalar bir ülkenin emekçilerin ceplerinden kırpılan vergilerle yapıyor ve başka ülkenin emekçileri yok ediyor.

İnsanlık kendisine yönelen saldırıyı ifade edebilmek örgütlenme ve püskürtme olanaklarına sahip. Üstelik bunu yalnızca kendisi için değil doğadaki tüm bir canlı yaşamının savunucusu olarak yapmalıdır. 21. yüzyıl insanlığının sorumluluğu kapitalizmin bunalmalarının yarattığı yağma savaşlarının önüne geçmektir. Bunun yolu da anti-kapitalist, anti-emperyalist, anti-faşist mücadele içinde olmak ve sözünü emekçilerin cephesinden söyleyebilmektir. Ekolojistlerin doğa savunusu burjuva toplum sınırlarını hiçbir zaman geçemez. Doğanın kurtuluşunu burjuvaziyle ortaklaşarak yapmak isterler. O nedenle burjuva toplumun sınırlarını aşan mücadeleler görüldüğünde, bunların aralarında fark koymak isterler. Ama insan ve doğanın gerçek kurtuluşu ancak kapitalizmin sınırlarını aşarak gerçekleşir. Doğa tahribatının bir başka yolu olan savaşlar ancak onun toplumsal zeminleri ortadan kaldırırsa yok edilebilir.

Maltepe İşçilerinden Soğan Ekmekli Protesto

Maltepe Belediyesi ile Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 2 Nolu Şube arasında 18 Kasım 2019 tarihinde imzalanan Toplu İş Sözleşmesi şartlarının yerine getirilmemesi nedeniyle Maltepe Belediyesi işçileri eylemlerine devam ediyor.

TİS şartlarının bir yıldır uygulamadığını ve bunun bir hak gaspı olduğunu belirten işçiler, işten atmalarını da yaşadığını ifade ediyorlar.

Son olarak Genel İş Sendikası Şube yöneticisi Alkan Okuducu'nun geriye dönük tutanaklar hazırlanarak işten atılmasına tepki gösteren Maltepe Belediyesi işçileri, 22 Ekim günü soğan-ekmekle Maltepe Belediyesi'ni protesto etti. Maltepe Belediyesi'nin yemek davetine gitmeyen işçiler, kuru soğan ekmele 7 Ekim'den bu yana oturma eylemini sürdüren Altan Okuducu'nun yanına desteğe geldi.

Kitlesel olarak Maltepe Belediyesi önüne gelen işçiler kuru soğanları kırıp ekmekleri bölüştü. "TİS'i uygulamayan belediye bizi sefalet mahkum, kuru soğan ekmeğe mecbur ettin" diyerek "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "Direne Direne Kazanacağız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları atan işçiler belediyenin tutumunu protesto etti.

TİS'den kaynaklanan haklarının belediye tarafından bir yıldır gasp edildiğini belirten işçiler, yemek değil, TİS ile kazandıkları hakları istediklerini söylediler.

Oturma eyleminin 16'ncı gününde olan Alkan Okuducu, "Bizi işten atınca 'işçi gidecek mesele bitecek' sanıyorlar ama öyle olmuyor. Bunu Ataşehir Belediyesi'nde gördük, Aliğa'da gördük. Üsküdar Belediyesi işçileri örneğinde gördük; bunu bir çok yerde yaşıyoruz. İşçiler onların sandığı gibi bırakıp gitmiyor; direnmiyor haklarını arıyor. Ve bu giderek büyüyüp çoğalacak" diyor.

"Savaşı Belediye Başlattı Biz de Kabul Ettik"

İşten atılan Alkan Okuducu'ya destek verdiği için Serkan Bal, Ali Sönmez ve Yüksel Kahraman'ın da işten atılması üzerine Maltepe Belediyesi Temizlik Birimi işçileri 25 Ekim günü iş bırakarak çöp kamyonlarının bulunduğu Aydıntepe şantiyeye kapanıp eyleme başladı.

Ataşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yapmakta olan belediye işçileri ve sendikacılar da, gelen bu bilgi üzerine hemen kitlesel olarak

Ataşehir Belediyesi İşçileri Maaşlarını Ve İşlerini İstiyor

CHP'li Ataşehir Belediyesi'nde işçilerin yaşadıkları sorunlar bir türlü çözüme kavuşmuyor. Ataşehir Belediyesi'nde önceki aylarda da maaşlarının geç ödenmesi, çoğu zaman da yarısı, üçte ikisi gibi oranlarda ödeme yapılması gibi sorunlar yaşayan işçiler, geç ve eksik ödemeler yüzünden zor durumda kalıyorlar.

Ekim ayında sorunun çözülmesini bekleyen işçiler bu ay da maaşlarını alamayınca isyan etti. "Mesailer, ek ödenekleri zaten alamıyoruz. Bunlardan sürekli feragat ediyoruz, aylarca bekliyoruz. Bu konuda fazla ısrarcı olmuyoruz. Ama maaş da alamazsak biz nasıl yaşayalım" diyen işçiler, kimi aylarda idari personel ve memurlara yarım maaş ödendiğini diğer birimlerde ise gecikmelerin uzadığını ve maaşlarının üçe bölünerek parça parça ödendiğini anlatıyor.

"Ev sahibi 'Maaş alamadım' dediğinde anlar mı? Elektrik, su faturasını ödemeyince 'Tamam belediye sana maaş vermemiş' demiyor hemen kesiliyor. Böyle yaşanır mı?" diyen işçiler "Hep emek verenden fedakarlık isteniyor yeter artık" diye isyan ediyor.

Ataşehir Belediyesi'nde sendikal faaliyetler yüzünden işten atılan 2 işçinin belediye önünde yaptığı oturma eylemi de devam ediyor.

Sınıf Dayanışması

AKP'li Üsküdar Belediyesi'nde işten atılan 150 işçi de, 19 Ekim günü Üsküdar Belediyesi önünde buluşup bildiri dağıttıktan sonra Ataşehir Belediyesi işçilerini ziyarete geldiler.

Ataşehir Belediyesi'nde gerekçe göstermeden işten atılan DİSK Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Temsilcisi Melike Şahin ile DİSK Güvenlik Sen Temsilcisi Ali Şan İpşiroğlu'nun eylemleri 19 Ekim itibarıyla 10. gününde.

"Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla buluşan belediye işçileri, coşkuyla sloganlarını birlikte yükseltti. İşçiler, bir araya geldiğinde, önemli olanın "sınıf" olduğu, insanları birbirine bağlayan şeylerin sınıf çıkarları, sınıf kardeşliği olduğu da ortaya çıkıyor.

"Sarayın Savaşına Ortak Olmayacağız"

Sınırdışındaki işgal savaşı ile birlikte sınır içinde de halklara yönelik saldırılar devam ediyor.

Rojava'ya yönelik işgale karşı 15 Ekim günü CHP Şişli binasını işgal ederek eylem yapan Dev-Güç'lü gençler ve sonrasında baskınlarla gözaltına alınan Devrimci Parti üyeleri için, bugün öğle saatlerinde İHD'de bir basın açıklaması yapıldı; ardından tutuklama haberleri geldi.

Basın açıklamasına Devrimci Parti, DÖB, Köz Dergisi, Devrimci Anarşist Faaliyet, ESP ve HDP Milletvekili Musa Piroğlu katıldı. "Sarayın savaşına ortak olmayacağız, direnişi durduramayacaksınız" pankartı asıldı.

Devrimci Parti gençlik örgütünün "İçimiz yana yana evet diyeceğiz" diyen CHP'yi teşhir etmek amacıyla CHP Şişli ilçe binasını

Maltepe Belediyesi temizlik işçileri ile dayanışmaya Aydıntepe şantiyesine gitti.

Şantiye'de konuşma yapan işten atılan işyeri temsilcisi Ali Sönmez işçilerin daha iyi yaşam hakkı için mücadele verdiklerini vurgulayarak, "İşyerinde mücadele eden arkadaşlarımızı göz dağı vermek için işten çıkardılar. Biz emekçiler her zaman hukuksuzluğa karşı durduk ortada çok büyük bir haksızlık ve yasalara aykırılık var. İşten atmaları kabul etmiyoruz bu nedenle temizlik işleri işçileri olarak iş bıraktık. Bu yanıltan dönülmesini ve işten atılan işçilerin işe iadesini istiyoruz" dedi.

Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Başkanı Yenigül Özen Dolgun da "Burada işveren bizi açlıkla sınıyor. Bu savaşı işveren başlattı, bizde kabul ediyoruz ve oturma eylemine geçiyoruz" dedi.

Belediye Başkanı Ali Kılıç'ın işçilere "Eylemi bırakın, işinize devam edin. Pazartesi masaya oturup duruma bakarız" mesajı ise işçileri daha da öfkelenirdi. İşçiler, "Bizim bu yalanlara karnumuz tok. Biz her defasında oyalamayla, geçiştirmeye karşılaştık. 23 arkadaşımız işten atıldı. Artık yeter. Arkadaşlarımız işe alınsın biz işbaşı yapalım" diyerek tepki gösterdiler.

İşçilerin şantiyede bekleyişi sürerken polis sık sık "müdahale etme" tehdidinde bulundu. İşçiler bu tehditlere "Ali Kılıç Gelecek Bu İş Öyle Bitecek" diyerek sloganlarla karşılık verdi.

Akşam saatlerinde polis işçileri kalkanlarla itip tartaçlayarak şantiyeden çıkarmaya çalıştı, plastik mermilerle saldırdı ancak işçileri şantiyeden çıkaramadı. Yaşanan arbede sırasında ikisi sendika temsilcisi üç işçi gözaltına alındı. Gece 03.00 civarı serbest bırakılan işçiler, yine şantiyeye döndüler.

Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube yöneticileri ve mesaisi biten işçiler de eyleme katılarak bundan sonra Kadıköy, Kartal, Ataşehir ve Maltepe Belediyesi işçilerinin mücadeleyi birlikte yürüceklerini ifade ettiler.

Temizlik Birimi işçileri, 26 Ekim günü de Aydıntepe Şantiyesi önünde idi. İşçiler işten atılan arkadaşları işe iade edilmedikçe işbaşı yapmayacaklarını söylerken, Maltepe Belediyesi yönetimi ile 29 Ekim Pazartesi günü bir görüşme yapılacak. Ancak işçiler eylemi hafta sonu da sürdüreceklerini, görüşme sonucuna göre tavır belirleyeceklerini söylüyorlar.

Ç o ğ u CHP'de parti içinde çalışmış CHP'li Ataşehir Belediyesi işçileri ile AKP'li ve parti çalışması yürütmüş Üsküdar Belediyesi işçileri bir araya geldiklerinde deneyimlerini paylaştılar ve örnek bir sınıf dayanışması oluşturular.

Ali Şan İpşiroğlu bunları birkaç kelimede şöyle özetledi: "Yüzyıllardır bizi bölmüşler. İrklara uluslara, dinlere, mezheplere, bölgelere, şehirlere, işlere, mevkilere aklınza ne gelirse onu sebep gösterip bölmüş, birbirimizden ayırmış, yabancı göstermişler. Bir de saygıyı 'İtaat ve biat' diye belletmişler. Oysa hepimiz insanız hepimiz emeğimizi kazanmak için alınteri döküyoruz, emek veriyoruz. Saygılı olmak da yukarıda birilerine biat etmek değil, onun söylediğine asla itiraz etmemek değildir."

"İşimizi Aşımızı Alınlarımızın Karşılığını Alacağız!"

25 Ekim günü DİSK, Ataşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. DİSK'e bağlı sendikalar ve belediye işçilerinin, İstanbul İTK'nın katıldığı basın açıklamasını Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Ahmet Arıkan okudu.

Arıkan, "Buralar halkın ve emekçilerin alın teri ve mücadelesi ile kazanılan yerlerdir. Asıl sahipleri bizleriz ve halka hizmet ediyoruz. Verdiğimiz hizmet karşılığı olarak da emekten doğan ücret ve sosyal kazanımlarımızın zamanında ve tam olarak ödenmesinden başka bir talebimiz olmamıştır" dedi.

İşten atılan her iki işçinin de sendika yöneticisi olduğunu hatırlatan Arıkan işçilerin lavabo ihtiyaçları için dahi belediye binasına girmesine izin verilmeyeceğini, polis ve zabıta ile karşı karşıya getirildiklerini, belediyenin önünde oturma eylemi yaptıkları yere kiralık arabalar konularak yerlerinin işgal edilmeye çalışıldığını söyledi.

Açıklama sırasında Maltepe Belediyesi'nde işten atılan Altan Okuducu'ya destek veren sendika yöneticisi ve temsilcisi 3 işçinin daha işten atıldığı, diğer işçilerin de iş bırakarak Aydıntepe'de bulunan şantiyeye gittikleri haberi gelince hep birlikte işçilere destek için şantiyeye gidildi.

İşgal ettiğini söyleyen Devrimci Partililer, "Bu eylem sonrası iki Dev-Güç üyemiz CHP yönetiminin şikayetçi olması sonucu gözaltına alınmıştır. Eylemden saatler sonra Devrimci Parti Genel Başkan Yardımcılarımız, Murat Pircan Yaratan, Gamze Taşçı sokakta gözaltına alınmıştır" dediler.

Açıklamada söz alan DÖB'lü öğrenci de "Bu savaş işçilerin, gençlerin, kadınların savaşı değil. Bu işgale karşı ayağa kalkmalıyız" dedi.

Bugün savcılığa çıkarılan Dev-Güç'lü gençler ve Devrimci Partililerden 3'ü çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

Can Çıldır, Ali Düzkün, Gamze Taşçı "Zorla bir siyasi partinin faaliyetlerini engellemek" gerekçesi ile mahkeme tarafından tutuklanırken, Murat Pircan Yaratan ve Nupelda Çelik adli kontrol şartı ile serbest bırakıldı.

ATEŞİN AYDINLIĞINDA PARILDAYAN GERÇEKLER

Umut Çakır

Dinci-faşizm çöküşünü önlemek için son zamanlarda öyle çok akıllıca adımlar attı ki, Rojava'yı işgali de bir "altın vuruş" anlamına gelebileceği yorumları ağır basıyor. Savaş gibi, her gün değişebilen nicelikler üzerinden yürüyen bir sürecin nihai sonucunu şimdiden ilan etmek olanaksız. Ancak, savaşın daha ilk günlerinde ortaya çıkan bazı sonuçlar devrim için göz önünde bulundurulması gereken önemdedir.

Savaşın ilk sonuçlarına değinmeden önce nedeni üzerine bir kaç söz yerinde olacak. Pek çok yorumcu Rojava işgalinin nedenlerini şu başlıklar altında topladılar; a) İstanbul belediye seçiminin sonuçları, b) ekonomik krizin derinleşmesi ve c) Babacan ekibinin yeni parti hazırlığı. Bu türden yorumlara, bir atasözle cevap verilebilir: Attığın taş, ürküttüğün kurbağalara değmez. Başka bir deyişle, dinci-faşizm, kendisi için olağanüstü renkli bir maceraya, ne İmamoğlu-Babacan gibilerin gözünü korkutmak için girer, ne de ekonomik krizin üstünü örtmek için, çünkü bu savaşın krizi şiddetlendirileceğini altı yaşında bir çocuk bile görebilir. Esas mesele, her zaman olduğu gibi, kendi ifadeleriyle bir "beka" meselesidir.

Kıscacası bu işgal bir seçimi kazanıp kaybetmekten çok daha derin bir soruna, faşist iktidarı kaybedip kaybetme sorununa odaklanmış bir "öncü vuruş"tan başka bir şey değildir. Ve işgalin daha ilk günlerinde belirmeye başlayan devrimci sonuçlar, egemen sınıfın bu derin kaygısının ne denli haklı olduğunu işaret etmeye yeter.

İlk sonuç, dünya ölçeğinde yaşandı. Sosyal medyada savaş başlığı, dünyada zirveyi korudu. İkinci sonuç, CHP'nin karşı-devrimci yüzünün bir kez daha en sefil haliyle teşhiri oldu. Son zamanlarda uzlaşmacı reformistlerin büyük gayretleriyle devrimci kanalların akışını tıkamaya soyunan CHP, devrimci yığınların öfkesinin hedefi oluverdi. Ve üçüncü sonuç, yine bu noktadan çıktı, küçük-burjuva uzlaşmacı sosyalistlerin "faşizmi geriletmek ve bu amaçla burjuva muhalefetiyle kucaklaşmak" çizgisinin iflasıdır. Ki bu çizgi, son zamanlarda, devrimci kitlelerde bile, sandıklar yoluyla bir sonuç elde edilebileceği yanlışlığı doğruyordu. Üç sonuç yakından bakalım.

Tüm dünyada savaş başlığının zirveyi koruması, kesinlikle, sermaye ile emek arasında süre giden küresel iç savaşın tezahürüdür. Her savaş gibi, küresel iç savaş tüm dünya halkları içinde şiddet dolu duyguların uyanmasını sağlıyor. RTE'ye ve temsil ettiği dinci faşizme duyulan nefret buradan kaynağını buluyor, besleniyor. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet karşıtı nefret öylesine hızlı kabardı ki, bunu hiç beklemeyen ve aylardır işgal niyetini açıklayan TC karşısında susan gerici hükümetler, kabanar dalga karşısında paniğe kapıldılar. Ardi ardına TC'yi uyarmak, parmak sallamak zorunda kalıyorlar. Tüm dünyada yalnızca üç ülke, Macaristan, Katar ve Pakistan (bu sonuncusunu, kızışan Keşmir sorunu yüzünden iyice köşeye sıkıştırmıştır), Ankara'yı desteklediklerini ilan edebildiler. Washington'da ise başka bir kavga sürmekteydi. Trump'ı azletmeye çalışanlar, bir hata yapmasını bekliyorlardı ve Rojava işgaline yakılan yeşil ışık, beklenen fırsatı bu çevrelere verdi. Sonuçta oluşan baskı, Trump'ı fena halde köşeye sıkıştırdı. Tüm bunlar, aynı zamanda, dünyada kamuoyu oluşturma tekelinin kesinlikle sermayenin elinden alındığını, kritik anlarda bu gücün ezilen kitlelerin eline geçebileceğini göstermesi açısından son derece önemlidir. Küresel iç savaş, egemenlik katındaki blokları çatlatıyor; bu ayrımın blokların birbirlerine karşı kavgasında, yığınlar başurmalarına neden oluyor. Ve yığınlar, bu çatlaklardan sızıp, küçük kıvılcımları küresel bir yangına çevirebiliyor.

Dünya kamuoyunda esen fırtınaların kıyasına ulaşmadığı sermaye partilerinden birisi CHP'dir. Zamanında Marx'ın öğrencilerini bile esir alan şovenizmin, devletin kurucu kodlarını bayrak yapmış bu partideki gücünü ve derinliğini unutanlar, umalım ki CHP'nin işgal karşısında takındığı tutumdan gerekli dersi çıkartırlar. O kurucu kodlar en başta anti-komünist ve anti-Kürt'tür. Reformizmin büyük çabaları sonucunda, devrimin paçalarına, son otuz yılda hiç olmadığı kadar yapışan CHP, belki bininci kez, karşı-devrimci yüzünü teşhir ediyor. Ama, eminiz, binbirinci kez reformizm, kitleleri bu gerici tekelci partinin dümen suyuna sokmaktan geri durmayacak. Neyse ki bu sefer işleri epeyce zor. 10 Ekim katliamı anmasına katılan emekçiler, CHP'nin en "kamikaze", en "sureti haktan" görünen vekillerini yuhalamaktan geri durmadılar. Savaşın acı verici tablosu netleştiççe, öfke derinleşecek, CHP'ye karşı şimdiden alevlenen öfkenin hangi boyutlara varacağını daha iyi göreceğiz.

Devrimin kitle tabanında CHP'ye karşı yükselen tepkiler, uzlaşmacı sosyalistlerin buluşma adresi olan yasal partiyi ve izlediği politikaları ne derece etkileyecek? Deneyim, cevabın olumsuz olacağına işaret ediyor. HDP, son bir kaç yıldan beri "faşizmi geriletmek" taktik hedefi uğruna, etkisi altına alabildiği devrimci kitleleri, Kürt halkını düşmanı ve anti-komünist gerici partilerin kuyruğuna taktı. 23 Haziran İstanbul seçim sonuçları, bu son derece ypratıcı taktiğe bir canlılık kazandırmıştı. Tam da bu canlı ve heyecanlı duygular üzerinden ittifak çizdiği başka adımlarla ilerletiliyorken, işgal savaşı bu havayı darmadağın etti. Faşizmi geriletmek amacıyla gerici burjuva partilerle ittifak politikası iflas etti.

Evet, iflas etti ama, buna benzer bir durumun Afrin işgali sırasında da belirdiğini hatırlayanlar soracaklardır: bir politikanın etkinliğini tümden yitirmesi için, daha kaç kez iflas etmesi gerek? Eğer söz konusu politika, bir sınıfın en temel karakterini yansıtıyorsa, böyle bir sorunun tek bir cevabı olur: Sınıflar ortadan kalkana dek! Sık sık unutulmuş bu gerçeği hatırlatmak yerinde olur. Devrimimiz, bir halk devrimidir, barutunu tüketmedikçe küçük burjuvazi devrim sürecinin içinde, hem fiziki varlığıyla hem de moral politik varlığıyla boyu boyunca yer almayı sürdürecektir. Küçük burjuvaların her virajda yalpalamasını, ne devrimde proletaryanın hegemonyasını kurması önleyebilir, ne de hatta bu küçük burjuvaların bizzat proleter partiye katılmaları. Herkesin malumu bu gerçekleri bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duyduk: Proletarya, uzlaşmacı sosyalistlerin yeniden ve bir daha geri dönemek üzere yüzlerini devrime dayanacağı hayaline hiçbir zaman kapılmadı, bundan sonra da kapılmayacak. Bu berrak kavrayış sayesinde devrimci proletarya, uzlaşmacı küçük burjuvalarla arasına, herkesin fark edebileceği kalınlıkta bir duvar çekebilecek ve o cemahtan yayılan umutsuzluk bulutlarından -tümüyle kurtulmak mümkün değilse bile- en az düzeyde etkilenmeyi başaracaktır.

Rojava işgal savaşının daha ilk haftada ortaya çıkardığı sonuçlar devrim için önemli kazanımlardır. Savaşın olası seyri, yani, dinci faşizm için ağır bir yenilgi veya Rojava devriminin çok kanlı bir sınavdan ağır yaralı çıkması ya da emperyalist merkezlerin kontrolünde bir uzlaşma, burada sözünü ettiğimiz devrimci kazanımları ortadan kaldırmaz. Zafer, yenilgi ya da uzlaşma, bu kazanımlardan hangi ölçüde ve tempoda yararlanabileceğimize etki eder, o kadar.

DÜNYADA BİR HAYAL

DÜNYADA BİR HAYALET KOL GEZİYOR

Dünyanın hemen her yerinde halklar çok çeşitli gerekçelerle sokaklarda isyandalar. Ve her eylem, farklı gerekçelerden doğmuş olsa da hükümet karşıtı isyanlara, ayaklanmalara dönüşüyor çok kısa sürede. Bu, tesadüfler silsilesi olmaktan çok, bütün dünyada yaklaşan devrimin habercisi.

Evet, dünyada bir hayalet kol geziyor...

“Bıktık, Birleşiyoruz”

Şili’de toplu taşımaya yapılan zam sonrası öğrencilerin 17 Ekim’de başlattığı eylemler ayaklanmaya dönüştü; pek çok şehirde OHAL ilan edildi. Pinotchet’den bu yana ilk defa ordu sokağa indi.

Ulaşım ücretlerinin 1 doların üzerine çıkması ile bir anda patlayan eylemlerin kısa sürede büyümesinin ardından Şili hükümeti, başkent Santiago’nun da bulunduğu Santiago ve Chacabuco eyaletleri ile Puente Alto ve San Bernardo bölgelerinde OHAL ilan ederken, Şili Devlet Başkanı Sebastian Pinera, başkentte orduya güvenliği sağlama görevi verdi.

Başkent Santiago’da 17-18 Ekim günleri boyunca süren protestolarda eylemciler ve polis arasında şiddetli çatışmalar yaşandı; barikatlar kuruldu, Şili Bankası ve elektriğe %20 zam yapan ENEL Enerji Şirketi binası ateşe verildi.

Çok uzun sürmedi, faşist darbe döneminden kalan yasalar eliyle 15 günlük OHAL ilan edildi; gece sokağa çıkma yasağı kondu ve kişisel, temel hakların kısıtlanması yetkisi tanındı hükümete. Bu önlemler sokakları boşaltamayınca, “Devlet Güvenlik Yasası” ilan edilebilmesi tartışılmaya başlandı. Bu yasaya göre eylemlerle “kamu güvenliğini bozanlar” yirmi yıla kadar hapse çarptırılabilir.

Ve bir ayaklanmanın en önemli ayaklarından biri olan işçi sınıfı sahneye çıktı. 19 Ekim Cuma günü Valparaiso Sendikası grev ilan etti ve sokaklarda süren eylemlere destek verdi. Sendika, Şili’nin tamamında halkın elektrik, yakıt zamlarıyla, kıtlık ve su kalitesindeki düşüşle baş etmek zorunda olduğunu, yaşanan adaletsizliklerin çözümünün “tam olarak ekonomik modelin dönüşümü” olduğu açıklaması yaptı.

Diğer sendikalar da ortak açıklama yaparak 1 hafta içinde asker sokaklardan çekilmezse greve çıkacaklarını duyurdu. “Bıktık. Birleşiyoruz” diyen sendikalar sokaklardaki şiddetin kaynağının hükümetin baskı uygulamaları ve askeri so-

kağa çıkarması olduğunu söyledi. Sendikalar, şiddet ortamı nedeniyle işçi ve emekçilere, hayatlarını tehlikeye atama ve işe gitmeme, meclisteki vekillere de “yasama grevi”ne çıkma çağrısı yaptı.

Ve Şili İşçi Sendikaları Federasyonu (CUT) 23 Ekim günü 48 saatlik greve çıktı. Sendikaların talebi: “Acil Durum Devletine HAYIR demek, barışı kurtarmak ve demokrasiyi derinleştirmek, böylece insanların adil taleplerini karşılamak”. Ve işçiler sokakları doldurdu, dev gövdesiyle İtalya Meydanı’ndan Kahramanlar Meydanı’na yürüdü.

22 Ekim günü Cumhurbaşkanı Piñera, asgari ücret ve emekli aylıklarına zam ve elektrik zamlarına yönelik tedbirler aldığını duyursa da, eylemler devam etti. 20 Ekim Cumartesi gününden itibaren Santiago sokaklarında silahlı askerler devriye gezmeye başladı. 30 yıl önce Augusto Pinotchet askeri diktatörlüğünden bu yana ilk defa sokaklarda askerler devriye geziyor.

Süren eylemlere yönelik polis ve asker saldırılarında bugüne kadar 15 kişi hayatını kaybetti. Metro ulaşımı kapatıldı, okullar tatil edildi; Santiago Havalimanı’nda uçuşlar iptal edildi ve binlerce kişi havalimanında mahsur kaldı. Dünya tekellerinden biri olan Walmart süpermarket zincirinin 60’tan fazla şubesi yağmalandı; sosyal medyaya düşen resimlerde McDonaldslar başta, kapitalizmin sembolü olan avm, market ve iş yerlerinin yakılıp tahrip edilme resimleri görülüyor.

Ve insan hakları örgütleri, yaşanan beş bini aşkın gözaltıda darp, fiziksel ve cinsel işkence olduğunu rapor ediyor. Hayatını kaybeden 15 kişinin de başına ve göğsüne aldığı darp ve yaralarla öldüğünü ortaya koyuyor.

Katalanlar’ı Zindan Tehditi De Durduramayacak

Bağımsızlık isteyen Katalan siyasetçilere ceza yağdı.

İspanya Yüksek Mahkemesi’nde dün yeniden hakim karşısına çıkan 12 Katalan siyasetçiden 9’una 9-13 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Mahkeme Katalan siyasetçileri “yasadışı” ilan edilmesine rağmen bağımsızlık referandumunu organize ederek “bağımsızlık ilan etmek”le suçluyor.

Duruşmada 500’den fazla kişi tanıklık etti, yaklaşık 50 ulusal kanal da davayı takip etti.

İspanya Başbakanı, bu kararın 2017’deki bağımsızlık girişiminin enkaza dönüştüğünün kanıtı olduğunu söylerken, Dışişleri Bakanı da “Avrupa’da tek taraflı bağımsızlık ilan etmeye imkan tanıyan tek bir anayasa yok” dedi.

Katalonya Özerk Hükümet Baş-

kanı Quim Torra ise bu kararı “intikam” olarak değerlendirdi, “Hükümetler, bağımsız bir devlet kurma kararlılığımızı durduramayacak” dedi.

Elbet Katalan halkı liderlerinin cezalandırılmasına tepkisiz kalmadı, sokaklara döküldü. Barcelona Havaalanı’nı işgal eden yüzlerce Katalan’a polis coplarla saldırdı. En az 67 uçuş iptal edildi.

14 Ekim günü yaşanan eylemlerde de yollar işgal edildi, trafik durduruldu, meydanlar zaptedildi.

Barcelona’da 17 Ekim’i 18 Ekim’e bağlayan gece şiddetli protesto eylemleri devam etti. Girona yakınındaki La Jonquera’da ulusal yol kapatıldı.

Ve eylemlerin 5. günü olan 18 Ekim’de genel grev ilan edildi. İşçi ve

emekçiler iş bıraktı, işletmeler ve dükkanlar kapatıldı. Fransa ve Andorra sınırları kapatılırken, Barcelona Uluslararası Havalimanı’nda 57 uçak seferi iptal edildi.

Binlerce kişi Katalonya’nın pek çok bölgesinden “özgürlük yürüyüşü” için Barcelona’ya geldi. Katalanlar bağımsızlık sloganları atarken, yüz kişilik bir grup ile polis arasında çatışma yaşandı. Emniyet binası önünde toplanan grup polise şişe, yumurta ve boya fırlattı, çevredeki çöp kutularını ateşe vererek barikatlar kurdu.

Günler boyu süren eylemlerde polisle çatışmalar oldu. 97 kişi gözaltına alındı, yüzlerce kişi yaralandı; bu arada yaralananların 194’ünün polis olduğunu not edelim.

Özgürlüğünü isteyen bir halkı hiçbir şey durduramayacaktır.

Ekvador’da Ayaklanma Ve Zafer

Ekvador’da Ekim ayı başında IMF anlaşmalarına karşı başlayan ve tüm ülkeye yayılan grev ve eylemler, karşı devrimci Moreno hükümetine 60 günlük OHAL ilan ettirmişti. Ancak OHAL sokakların hızını kesemediği gibi, eylemler ayaklanma düzeyine ulaştı.

Bu süreçte başkent Quito’da toplu ulaşım tamamen durdu. Halk, Ekvador Merkez Üniversitesi’ne yığınak yaptı, 12 Ekim Cumartesi günü Comptroller’ın ofisi işgal edildi. Eylemler başladığından bu yana en az 10 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı, iki binden fazla kişi tutuklandı. Uluslararası Quito havalimanı kapatıldı, tüm uçuşlar iptal edildi. Gazeteciler de polislerin saldırısıyla karşılaşırken, Latin Amerika’da yayın yapan Venezuela merkezli Telesur Tv’nin de yayınları sansürlendi.

Hükümet bir taraftan sokaklardaki yerli halkları, öğrencileri ve işçi emekçileri “diyaloga” davet ederken, diğer taraftan Ulusal Meclis önünde toplanan binlerce kişiye göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle saldırıyordu. Saldırının ardından eylemler başkentten yoksul semtlerine yayıldı.

Sokaklarda “Moreno Out” (Moreno Dışarı) sloganları yankılandı.

14 Ekim günü ise hükümet, solcu liderleri tutuklamaya başladı. Moreno ayrıca, Ekvador eski başkanı Rafael Correa’yı protestoların arkasında olmakla suçladı.

Moreno kısa sürede geri adım atmak zorunda kaldı. Yerli hareketi CONAILE liderleri ile 4 saatlik görüşme yapan Moreno, IMF ile imzalanan anlaşmayı iptal ettiğini duyurdu. Ve yeni karamamenin yerli örgütleri ile birlikte hazırlanacağını bildirdi.

14 Ekim akşamı işçiler ve yerliler sokaklarda havai fişeklerle 12 günlük eylemlerinde zafere ulaşmanın coşkusuyla kutlamalar yaptı. Halklar, “Birleşmiş olursak her şeyi yapabileceğimizin kanıtı bu” diyor.

ALET KOL GEZİYOR

WhatsApp Protestoları

Lübnan halkı, ekonomik durumun kötüleşmesi ve iletişime yeni vergiler getirilmesi nedeniyle Beyrut başta olmak üzere, 16 Ekim günü birçok kentte eylemde idi. Bu defa bardağı taşıran, hükümetin whatsapp uygulamasıyla yapılan telefon görüşmeleri üzerinden vergi alınacağını duyurması oldu.

Beyrut şehir merkezinde toplanarak Hükümet Sarayı'na yürüyen yüzlerce kişi, hükümetin yeni vergiler konusunda geri adım atmasını istedi. Riyad Sulh Meydanı'nda toplanan binlerce Lübnanlı, hükümet aleyhinde çeşitli sloganlar attı ve yöneticileri istifaya çağırdı.

Hükümet Sarayı'na yakın Şehitler Meydanı'nda toplanan öfkeli ve büyük kalabalık da lastikleri ve çevredeki inşaat malzemelerini yakarak yolları trafiğe kapatarak "devrim" sloganları attı.

Gece boyu süren eylemlerde saldıran polisle çatışmalar yaşandı. Eylemlerden dolayı 18 Ekim günü okullar ve üniversiteler kapatıldı.

Lübnan Başbakanı, 20 Ekim günü hükümeti istifaya çağıran protestoların önüne geçmek için 24 maddelik tedbir paketini açıkladı.

Kararlardan bazıları şöyle:

- Mevcut ve eski bakanlar ile milletvekillerinin maaşları %50 oranında azaltılacak.
- Komitelerin maaş ve ödenekleri için tavan fiyat en fazla 10 milyon Lübnan lirası olacak.
- Tüm yöneticilerin maaşları azaltılacak ve 8 milyon Lübnan lirasını aşmayacak.
- Yargıçların maaşları 15 milyon Lübnan lirasını aşmayacak.
- Banka ve sigorta şirketlerine %25 oranında vergi getirilecek.
- Ordu ve güvenlik güçleri için tüm emeklilik kesintileri kaldırılacak.
- Asker maaşlarına tavan ayarlaması yapılacak ve bu oran bakanların maaşlarını aşmayacak.
- Enformasyon Bakanlığı gibi bakanlıklar ve konseyler kaldırılacak.
- Lübnan Merkez Bankası ve diğer bankalara 3 milyar dolar destek sağlanacak.
- Yağmalanan fonların geri kazanımı ve yolsuzlukla mücadele için açık bir mekanizma oluşturulmasını öngören yasa kabul edilecek.
- Telefon ve kamu hizmetlerine yönelik vergiler iptal edilecek
- Maaş kesintilerine yönelik öneriler iptal

Yaşananlar üzerine İletişim Bakanı, WhatsApp uygulamasına yönelik vergi tasarısının Bakanlar Kurulunda onaylanmayacağını duyurdu.

Yaşanan ekonomik kriz nedeni ile Lübnan'da sık sık hükümet karşıtı eylemler yapılmaya devam ederken, 3 Eylül'de ekonomide olağanüstü hal ilan edilmişti.

Lübnan Halkı Eve Dönmek İstemiyor

Lübnan'da iletişime getirilen yeni vergiler nedeniyle 17 Ekim günü başlayan ve ayaklanma düzeyine ulaşan eylemlerde hemen her gün sokaklarda güvenlik güçleri ile Lübnan halkı arasında çatışmalar yaşanıyor.

4 günde 2 kişi yaşamını yitirenken, yüzlerce kişi ve 52 güvenlik görevlisi yaralandı, 70 kişi gözaltına alındı. Eylemler nedeniyle ülkedeki tüm okullar, üniversiteler ve özel bankalar tatil edildi.

Eylemlerin 3. günü olan 19 Ekim günü, halkı sokaklara döken ek vergilerin kaldırıldığı, uygulanmayacağı duyuruldu. Ancak bu protesto eylemlerini durduramadı.

edilecek

- Konut kredileri eski hale getirilecek
- Banka kazancı vergisi artırılabilecek
- Cep telefonu sektörünü özelleştirme teklifi sunulacak
- Lübnan hükümeti "Arap Baharı"ndan gerekli dersleri çıkararak olacak ki, halk sokaklara çıkar çıkmaz iktidarını koruyabilmek için geri adım atarak tavizler vermeye başladı. Ancak geçtiğimiz yıllardan ayaklanma deneyimine sahip Lübnan halkı, bu rüşvetlere kanmaya niyetli görünmüyor ve sokakları terk etmeyeceklerini duyuruyor. Halk, hükümetin istifasını talep ederek genel grevlerin sürdürülmesi ve yolların kapatılarak meydanların doldurulması çağrısını yapıyor. Eylemler sadece Beyrut'ta değil Cebel-i Lübnan, Trablusşam, Akkar, Sayda, Sur, Baalbek, Nebatiye ve diğer pek çok kentte de kitlesel şekilde sürüyor.
- Lübnan halkının önünde iki yol var. Hükümetin yaşamlarını iyileştirmek için vaadettiklerini kabul ederek evlerine dönmek ve sokaklara çıkmak için bir sonraki genel bahaneyi beklemek yahut evlerine dönmemekle başladıkları işi sürdürerek iktidarı devirmek...

Evo'nun Zaferi Latin Amerika İçin Bir Zafer

21 Ekim Pazartesi, Bolivya için seçim günüydü; devlet başkanlığı seçimlerini 4. defa Evo Morales kazandı.

2000'lerde Latin Amerika ülkelerinde ardı ardına iktidara seçilen sol liderler, tüm kıtada zafer ve devrim havası estirmişti. Sol iktidarlar demokratik önlemler alıp "sosyal devlet" anlayışını hayata geçirerek halkların yaşamlarında iyileşme ve refah sağlasalar da, gericiğin ve kapitalizmin temeli olan özel mülkiyete, tekellere dokunmadıkları için emperyalizmin karşı devrimi örgütleyerek halkın kazanımlarını birer birer geri alması çok uzun sürmedi. Bolivya'da Morales'in yeniden seçilmesi, bu açıdan önemli. Küba

Devlet Başkanı Miguel Díaz-Canel de ilettiği mesajında Morales'in zaferinin Latin Amerika için bir zafer olduğunu vurguladı.

Elbette karşı devrim de boş durmadı ve son yıllardaki geleneksel hamlesini yaptı. Seçimlerde usulsüzlük olduğunu söyleyerek sokaklarda şiddet eylemlerine başladı. Karşı devrimcilerin ilk saldırılarından biri başkent La Paz'da bulunan Bolivarçı Venezuela Lideri Hugo Chavez'in heykelini yıkmak oldu.

Genel grev çağrısı yapan karşı devrimcilerle ilgili Evo Morales'in ilk yorumu "bir darbe süreci yürürlükte" şeklinde oldu. Ve yaşanan şiddet olaylarına karşı OHAL ilan edildi. Diğer taraftan

Bolivyalı köylüler de Morales'e destek vermek için sokaklara çıktı. Ve Evo Morales "Bolivya halkını demokrasiyi savunmak, barışçıl bir şekilde ve Anayasa çerçevesinde hareket etmeye çağırıyorum" diyerek çağrı yaptı.

Diğer taraftan AB ve OAS seçimlerin ikinci tura götürülmesi için çağrı yaptı. Morales seçim sonuçlarını kabul etmeyeceğini söyleyip halkı sokağa çağıran ABD yanlısı aday Mesa için de "tüm Bolivya halkı onun bir korkak olduğunu biliyordu. Mesa şimdi sadece bir korkak değil aynı zamanda bir suçlu olduğunu da gösterdi" dedi ve Bolivya Anayasası'na saygı gösterilmesini istedi.

Irak'ta Halk Yeniden Sokaklarda

Irak'ta işsizlik, yolsuzluk ve kamu hizmeti yetersizliği nedeniyle 1 Ekim'de başlayan ve ayaklanmaya varan eylemler bugün yine başladı. Cuma namazının ardından sokaklara çıkan binlerce kişiyi dağıtmak için polis Bağdat'ta havaya ateş açtı, biber gazı ile saldırdı. Bu eylemlerde 30'a yakın kişi hayatını kaybetti.

Tahrir Meydanı'nda toplanan halk, hükümet binaları, parlamento ve yabancı diplomatik temsilcilerin merkezi olarak bilinen Yeşil Bölge'ye yürüdü. Kitleler kurulan polis barikatlarını aşmak isteyince polis ses bombaları ile saldırdı.

Güneydeki Zi Kar kentinde sokaklara çıkan binlerce kişi valilik binasını ateşe verdi. Irak'ın güneyinde de binaların ateşe verildiği öğrenildi.

Fakire Ekmek Yoksa Zengine Barış Olmaz

-ŞİLİ-

YALNIZLIK SENDROMU VE PROPAGANDA SAVAŞI

Ulaş Bora

Aynı dönemde yani son bir hafta için dört farklı olay, yazılı ve görsel basından:

İlki malum mevzu. Sabahtan akşama yayını yapılmaktadır...

Medya kuvvetleri yeni bir "zaferi" anlatırken bizlere, akıllara Goebbels gelmedi değil; "bir yalanı ne kadar tekrar ederseniz o kadar gerçek olur" diyor.

Şu ara TV'lere baksanız, 'sinir bozucu' propaganda ve haberlerden geçilmemekte. Öyle ki 'öfke krizi'ne girmemek ne mümkün? Yoğun şovenist historik kampanyalar, cenk-zafer havaları. Hele şu yorumcu, analist, stratejistleri ciddiye alacak olsak neler olmuyor ki dünyada. Hepsisi de gerçeklikten uzak, alakası olmayan değerlendirmeler. TV'de yalnız, milliyetçilik, beka, güvenlik edebiyatı...

"Emperyalist ABD'yi dize getirmişlerdi". Güçlü olduklarını, yenilmezliklerini göstermeliydiler. Sahadaki gerçekler başkaydı fakat önce psikolojik savaşı kazanmalıydılar. Böylece gelmiş olduk bıktırıcı, sinir ve moral bozucu haberlere! Hiçbir medya kuruluşu bu kampanyadan uzak kalamazdı tabii. Gün, birlik olma günüydü. (Kapalı toplantılarda boşuna yapılmıyordu nihayetinde) TV'lere baksak, burjuva zaferden başka bir şey yoktur ortalarda...

Tam da şu anda belki de ağır, yoğun bir baskı altında şovenizmle çepeçevre sarıldığımızı düşünüyorum olabilirsiniz ya da belki devrimin zayıf olduğunu, hatta yeni bir Gezi'yi daha, halkların ayağa kalkışını göremeyeceğinizi...

Burjuva sınıf hep denenmiş yollara, yöntemlere yönelir. Ne de olsa, sınıfın küresel bir deneyimi var. Bir sınıf dayanışması. Aynı hisleri 1982 yılında Folkland savaşı sırasında İngiliz emekçileri de hissetmiş olabilir. Dönemin başkanı, faşist-gerici basını, savaş sırasında karşıt ya da savaş yerine diploması önerenlere "vatan haini" vb yaftalar yapıştırmıştı.

Şimdi sürece bir de diğer olay ve haberlerden bakalım:

Diğer haber ve olaylarımızın ilki şu; burjuva iktisatçılardan birisi * yazısında yoksullaşma, gelir adaletsizliği üzerinden burjuva sınıfı uyarıyor, nasihat ediyor: "Sosyal adalete dayalı daha sol bir politika gerekiyor. Yoksa 1920-1930'ların radikalizmi gündeme gelebilir."

Şovenizmin "dibine vurduğumuz" böylesi bir dönemde bunu söylemek? Halbuki bu ara zaferden geçilmiyordu ortalık. Aynı dönemdeki ikinci olay, burjuva muhalefetin başı "ülke yönetilmiyor, savruluyor" çıkışını tekrarladı.

Son bir haber daha: İşsizlik rakamları. İşsiz sayısının 7 milyona dayandığını hatta aştığını gösteren araştırma sonuçları var. "En kötüsünü geride bıraktık" derken TÜİK, son açıkladığı rakamlarda işsizlik oranının bir ayda %13'ten % 13,9'a; genç işsizlik oranının da % 24'ten, % 27,1'e yükseldiğini açıkladı.

Yani reklamlar bitti, şimdi sıra gerçeklerde! Daha haftasını devirmeden dış destek bitmişti. Hafta bitmeden yedinci günün başında, işler tersine döndü. Şanlı yürüyüş durmuş, doğrusu durmak zorunda kalmıştı. Halk TV'ye bağlanan İngiltere muhabiri, oradaki halkların baskısıyla medyada tartışılanları, söylenenleri anlatmaya başlayınca yazını kesmek zorunda bile kaldılar. Sadece orası mı? Dünyada destek veren de kalmadı. Bu ara hit parça "yalnız dostlarımız yalnız" olsa gerek!

Dünya burjuvazisi, küresel devrimin gücüyle, halkların baskısıyla yan çizdiler. Çünkü, Trump'un deyimiyile, "kendini sınırlarını koruyamayacak halde". ABD emperyalizmi "sonu gelmez savaşların" faturasını ödemeye hazırlanıyor. 2008 krizi bitmedi sadece gizlendi ya da ertelendi. Ki yenisini korkulu gözlerle beklemekteler.

Peki, ya buralar? Burjuva muhalefetin tepitinin Lenin'deki karşılığı 'devrimci durum'dan, bunun itirafından başka bir şey değildir.

Aynı yoğun şovenizmi; baskı ortamını çok değil yaklaşık bir buçuk yıl kadar önce de deneyimledik. 3-5 ay sonunda baktık ki hatırlayan kalmamış ne 'ortamı' ne de 'sonucunu'. Boşuna demiyor iktisatçımız radikalizm gündeme gelebilir diye. Çünkü biliyor ki, "midelere açlık oturunca, bilinçlerde komünizm belirir". Radikalizm dediği devrimin güncelliğidir, komünizmden duyulan korkudur ve uyarıyor sınıfını 'bu sıcak günlerde'. Uzak olmayan hatta belki de aylarla ölçülebilecek bir zaman içinde devrimin gücünün ete kemiğe büründüğünü görebileceğiz? Unutmayın, günün en karanlık saati, şafak sökmeden önceki andır. Artık şafak söküyor!

* İbrahim Kahveci, Karar Gazetesi, 14 Ekim 2019

Ankara'ya Yürüyen Metal İşçilerine Polis Saldırısı

Zeytinoğlu Grubu'nda yer alan üç fabrikada ücret alacakları ve kıdem tazminatları alacaklarının ödenmesi talebiyle eylemde olan Birleşik Metal İş Sendikası üyesi işçiler, Ankara'ya yürüyüş başlatmak için 24 Ekim günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklama sırasında polis "ses aracını çekin" demesinin ardından ses araçlarını vermemek için oturma eylemine geçen işçilere polis saldırarak buldukları alandan uzaklaştırmaya çalıştı.

Tazyikli su ile saldıran polisle yaşanan arbede sırasında yaklaşık 20 işçiyi gözaltına aldı.

Eskişehir Espark önünde çadır kuran işçiler, yaptıkları basın açıklamasının ardından Ankara'ya yürümeyi planlıyordu. İşçiler polisin saldırısının ardından Espark önünde çadırlarda gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılması için bekleyişe geçti.

Zeytinoğlu Grubu bünyesindeki Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makine'da çalışan, ücret alacaklarını ve tazminatlarını alamayan 500 işçi haklarının ödenmesi talebiyle bir ayı aşkın süredir eylemde idi.

İmza kampanyası başlatarak 9 bine yakın imza toplayan, bakanlara ve milletvekillerine mektuplar yazan Birleşik Metal İş Sendikası üyesi işçiler, seslerini duyurabilmek amacıyla iki gün önce de açlık grevine başlamıştı.

"Fili Olarak Direnişe Geçmiş Durumdayız!"

Tuzla'da bulunan Valfsan'da da işten atılan Birleşik Metal İş üyesi 10 işçi, 24 Ekim sabahı itibarıyla işe iade ve sendikal haklarının tanınması talebiyle eyleme başladıklarını duyurdu.

Tuzla İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölgesi'nde yer alan Valfsan Fabrikası'nda örgütlü olan Birleşik Metal İş Sendikası toplu sözleşme görüşmeleri sürecindeyken, işçiler üzerindeki baskı ve tehditler de arttı. Önce geçtiğimiz hafta 7 işçi işten atıldı, ardından 3 işçinin daha işten atılması üzerine işçiler eyleme geçme kararı aldı.

İşçiler 24 Ekim sabahı itibarıyla Tuzla'da bulunan İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölge girişinde sloganlarıyla eyleme başladı.

Valfsan işçileri yaptıkları açıklamada "Biz Valfsan firmasının sorunları gören yanlılara müdahale eden ve yapıcı temelde eleştiren örgütlü sınıf bilincine sahip işçileri olarak fabrikamızdaki sorunları baskıları tehditleri her defasında fabrika içerisinde dile getirdik..."

Ve sonunda patron tarafından ve işbirlikçi temsilciler eliyle hiçbir gerekçe gösterilmeden işimize son verilmiştir... Biz de sendika için bütün hiyerarşiye uyararak sendikal temaslarımızı yaptık... Ve sonunda fiili direnişe geçmiş bulunmaktayız...

Bizler işimizi geri almak, içeride olabilecek işçi kıyımını önlemek ve baskıya boyun eğmemeleri için içeride olan sınıf yoldaşlarımıza cesaret vermek amacıyla buradayız. Ve taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişimizi sonlandırmayacağız.

Hak verilmez alınır diyerek bütün emek verenlerin yanımızda olmalarını bekliyoruz" dedi.

Birleşik Metal İş Sendikası üyesi işçiler, emek dostlarının desteğini bekliyor.

Saya İşçileri İş Bırakarak Kazandı

Antep'te GATEM Ayakkabıcılar Sitesi, Başpınar OSB ve Nizip Caddesi'nde faaliyet gösteren yaklaşık 400 atölyede çalışan saya işçileri, 14 Ekim günü %50 zam talebiyle iş bıraktı. Saya işçileri iş bırakınca, kundura kesicileri, montacılar gibi sektördeki diğer kesimler de iş yapamaz hale geldi ve eylem binlerce kişiyi kapsamış oldu.

Ertesi gün %20 zam ve 12-14 saate varan çalışma saatlerinin düşürülmesi, gece çalışmanın yasaklanması, sigorta yapılması ve kayıt dışı işçi çalışmasının yasaklanması haklarını kazanan saya işçileri, eylemi sona erdirerek işbaşı yaptı.

"Bu Ücretlerle Bu Vergilerle Geçinmiyoruz"

DİSK, "Bu Ücretlerle, Bu Vergilerle Geçinmiyoruz! Ücretlerimiz Artsın, Vergi Yükümüz Azalsın!" pankartı açarak Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı.

24 Ekim Perşembe günü Tophane'de bir araya gelen DİSK üyeleri adına Genel Başkan Arzu Çerkezoğlu basın açıklamasını okudu.

"Bizler krizle boğuşuyoruz, çarşı pazarda fiyatlar uçuyor; Ekonomi Bakanı çıkıp 'enflasyon düştü' diyor. Gelir dağılımı bozuluyor. En tepedeki %1 tüm gelirin ¼ ini alıyor. Türkiye, OECD ülkeleri içinde, Meksika ve bugün emekçilerin ayağa kalkışına sahne olan Şili'nin ardından gelir dağılımının en bozuk olduğu üçüncü ülke olarak zirveye oynuyor... Yıllardır 'ekonomi büyüdü' diye övünenler, büyümeden payımızı bize verdiler mi, vermediler. Vermedikleri için eşitsizlik arttı. Ücretlerimizi sürekli aşağı çekmenin yollarını arıyorlar. Biz işçi sınıfı olarak sefalet politikalarını kabul etmiyoruz. Bu ülkede her şeyi biz üretiyoruz. Ürettiğimiz her şeyin hakça paylaşılmasını istiyoruz. Ülkemizde 10 milyon işçi asgari ücret altı ve asgari ücretin %10 üstünde bir ücret almaktadır. Asgari ücret bu ülkedeki ücretleri belirleyen en önemli göstergedir.

2020 yılında bütçe görüşmeleri var. Bu ülkede verginin ¼ ünü işçiler ödüyor. Vergiyi zaten taban öderken ekonomi bakanı çıkıp vergiyi tabana yatacağız diyor" diyen Arzu Çerkezoğlu, önümüzdeki dönem başlatılacakları "İnsanca Ücret, Vergide Adalet" mücadelesinin startını buradan verdiklerini söyledi.

Basın açıklaması, "Zamlara dur demek için, insanca yaşanacak bir ücret için, vergide adalet için, örgütlü örgütümüz tüm işçileri, tüm emekçileri, emeklileri, işsizleri, gençleri, kadınları DİSK'in mücadelesine güç vermeye çağırıyoruz" denilerek sonlandırıldı.

Büyükçekmece'de İnşaat İşçilerinden Eylem

Büyükçekmece Güzelşehir Villaları inşaatında çalışan, AKS Grup işçileri, ücretlerinin ödenmesi için eylem yaptı; üst taşeron firmanın yönetimi ile görüşmeye gitti.

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri'nde örgütlenmiş olan inşaat işçileri, ücretlerinin ödememesi nedeniyle 18 Ekim günü Büyükşehir'de bulunan çalıştıkları şantiyeye geldiler.

Burada en alt taşeronla tartışan işçiler, şu saatlerde bir üst taşeronla görüşmek için firmaya gitmek üzere yola çıktılar.

Vanlı bir işçi, "20 gündür burada çalışıyorum sigortam yok ve yan villanın sıvacıları bir yıldır çalışıp 3 aydır maaş alamadıklarını söylediler. Onu duyduktan sonra çalışmaktan so-

ğudum, çünkü Bolu'da da çalıştığımız inşaatın paramı zor almıştım. 2-3 bin lira için ne yapayım, adam mı öldürelim" diyerek çalışma koşullarını anlattı. İşçiler aynı zamanda olumsuz barınma koşullarından da şikayetçi.

Başka bir işçi ise, "üniversiteye girmeye çalışıyordum olmadı, mecburen buraya geldim" diyor.

"Bizi Vatandaşlığa Alın"

KHK ile ihraç edilmelerinin ardından çalışma, seçilme ve hatta seçme hakları da dahil tüm hakları ellerinden alınan kamu emekçileri, vatandaşlık haklarının iadesi İstanbul İl Nüfus ve Vatandaşlık Müdürlüğü'ne "Bizi Vatandaşlığa Alın" diyerek dilekçe vermek istedi.

21 Ekim günü Fatih'te bulunan İstanbul İl Nüfus ve Vatandaşlık Müdürlüğü önünde bir araya gelen emekçilerin vermek istediği dilekçeler, polisin de müdahalesiyle kabul edilmedi.

Bunun üzerine bina önünde açıklama yapmak isteyen emekçilere de polis izin vermedi. Yolu ortasında bulunan tören alanına gelen emekçiler burada "İşimizi Geri İstiyoruz" yazılı önlüklerini giyerek "KHK'lar Ölümdür, Ölümü Durdurun" ve "KHK'ler Gidecek Biz Kalacağız", "Ağaç Kökü Yavan Gitmiyor" dövizleri açtı.

Eyleme İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri'nden işçiler ve Av. Mehmet Ali Başaran da katılarak destek verdi.

Vatandaşlık haklarının tümünün ellerinden alındığını belirten KHK ile ihraç edilen öğretmen Hüda Yıldırım, KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin kamu kurumlarında çalışmadıkları gibi özel işletmelerde de çalışmalarının engellendiğini, buna ek olarak pasaportlarına el

konularak seyahat haklarının da engellendiğini söyledi. Ankara'da KHK buluşmasına gidişlerinin engellendiğini hatırlatan Yıldırım, seyahat dahi edemeyecek hale getirildiklerini söyledi.

KHK ile ihraç edilen öğretmen Cemil Turan, vatandaşlık haklarını İçişleri Bakanlığı'na hatırlatmak amaçlı bu eylemi gerçekleştirdiklerini belirterek, dilekçelerinin kabul edilmemesinin vatandaşlık haklarının engellendiğinin açık bir kanıtı olduğunu söyledi ve suç duyurusunda bulunacaklarını dile getirdi.

Av. Mehmet Ali Başaran da bu uygulamaların "yargısız infaz" olduğunu vurguladı, emekçilerin adil yargılanma hakkını kullanmalarını dahi engellendiğini söyledi.

Kenan Güngördü en doğal hakları olan dilekçe vermelerinin dahi engellendiğini söyledi, "Yani biz bir dilekçe dahi veremeyecek kadar vatandaşlıktan çıkarılmışız" dedi.

Cargill İşçileri Sürdürülebilir Gıda Zirvesi'nde

Cargill işçileri, sponsorluğunu Cargill'in üstlendiği "Sürdürülebilir Gıda Zirvesi"nde eylem yaptı.

548 gündür eylemde olan işçiler "We want our jobs back" (İşimizi geri istiyoruz) ve "Çocuklar iyi yaşasın diye babaları direniyor" pankartı astı ve bildiri dağıtarak taleplerini duyurdu.

İşçiler zirvede, Tek Gıda İş Sendikası aracılığıyla Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli ile görüşen işçiler, "Tarım bakanı da bizimle görüşti, ne için mücadele verdiğimizizi anlattık. Cargill yönetimi ile bir görüşme yapmış daha önceden; durumla ilgilenmediğini söyledi" diye açıklama yaptı.

"Türkiye ve dünyanın bütün büyük gıda temsilcileri bu zirveye katıldı" diyen işçiler, "Cargill de bu zirvenin sponsorlarından bir tanesi. Bizler de Cargill işçileri olarak diğer firmalara ne durumda olduğumuzu, ne için mücadele verdiğimizizi anlatabilmek için buradayız" dedi.

İşçiler, zirve bitinceye kadar otel önünde ayrılmayacaklarını söyledi.

"Çoğalmaya Birlik Olmaya Mücadele Etmeye Devam Ediyoruz"

İşten atılan Üsküdar Belediyesi işçileri, 15 Ekim günü bir kez daha işe iade talebiyle eylemdeydi. Üsküdar Belediyesi önünde toplanan işçilere bu hafta ilk kez katılan işçiler de oldu. Basın açıklamasını bu hafta Evin Çelik okudu.

Belediyeden son birkaç ayda atılan yaklaşık 150 işçi olduğunu, sendikaları Hak İş'in bu süreçte hiçbir desteği olmadığını ve kendi çabalarıyla bu kadar insanla bir araya gelerek seslerini duyurmaya çalıştıklarını söyleyen Evin Çelik, Belediye Başkanı'nın kendilerini "Kavgacı, tembel, işlerini düzgün yapmayan 10-15 işçi" diye tanımlayarak iftira attığını dile getirdi. Aksine kendilerinin ödülleri almış, haklarında hiçbir soruşturma açılmamış işçiler olduklarını söyleyen Çevik işten atılmalarını sürdürdüğünü ifade etti.

Basın açıklamasının ardından işçiler söz alarak kendi yaşadıklarını, çalışma koşullarını ve işten çıkarılmalarını anlattılar, "arkamızda güçlü kimse olmadığından çıkarıldık" dediler.

"Alnterimizle Çalıştığımız Gibi Direnmeyi de Öğrendik"

Üsküdar Belediyesi işçileri 22 Ekim günü

yine belediye önünde eylemde idiler. Bu defa onlara eylemde olan Ataşehir Belediyesi ve Maltepe Belediyesi işçileri de destek verdi

"Bir ayı aşkın süredir Üsküdar Belediyesi önündeyiz. Neden mi buradayız? Çünkü haksız yere işten atıldık, işimizi geri istiyoruz" diyerek basın metnini okuyan Eyüp Mentşe, "Hepimiz her gün aynı kavgayı veriyoruz. Ekmeğimizi haksızca alanlara karşı daha çok birlik olmaya, daha çok yan yana olmaya ihtiyacımız var. Bunu biliyoruz. Üsküdar Belediyesi işçileri olarak, bugün işten atılanları AKP'li - CHP'li diye ayırmıyoruz. İşte, hepimizi işten atan belediye başkanları bir anda yan yana geliyor. Belediyeler tüm işçilere aynı muameleyi yapıyor" dedi.

Emeğiyle geçinen, her gün alnteri döken, kışın soğukta da yazın sıcakta da durmadan çalışan ve evine ekmek götürmeye çalışan işçilerin yollarının birleştiğine dikkat çeken Mentşe, "Biz böyle çalıştığımız gibi böyle direnmeyi de öğrendik" dedi.

Üsküdar Belediyesi işçileri her hafta Salı günü saat 11.00'de Üsküdar Belediyesi önünde eylemlerini duyurarak sloganlarla eylemi sonlandırdılar.

"Asla Durmayacağız Vazgeçmeyeceğiz"

İzmir'de İşçi Konseyinden bir işçi, işyeri olan Ege Gaz Beton ile ilgili işten çıkarma haberini veriyor:

Ege Gaz Beton, Aydın Söke'de 100 işçinin çalıştığı bir fabrika. Buradaki işçi arkadaşlar, iki hafta önce sendikalaşma çalışmasına başlamışlardı. Geçen hafta biri sendikasız 6 arkadaşımız işten çıkarıldı.

Buradaki işçilerin 70'e yakını sendikaya üye yaptık. Yetki kazandığımızı düşünürken patronun Aliğa'da iki ay önce 90 işçi çalışan bir fabrikayı satın aldığını öğrendik. Biz 1,5 aydır durmuş durumdayız. Sosyal güvenlikten işsizlik maaşı alıyoruz. O da 1500 tl civarında. Benim gerçekte işsizlikte kullanacağım parayı kullanıyorlar. Yarın işsiz kaldığımızda ne olacak? Patronlara her türlü dolap serbest.

Daha önce Çimse-İş'te örgütlü Yüksel Seramik Fabrikasında çalışan arkadaşlar işten atılıp burada işe başlamışlardı. Onlar tazminatlarını alabildikleri

için, yine aynı sendikayla çalışmaya başlamışlar. Oradaki tazminatlarının %10'unu sendika avukatı almış. Bunun yanlışı olduğunu söyledim. Sendikayı araştırdım, hoşuma gitmedi ama üye oldum ve çalışmalara katıldım.

M ü -

ama siz yeni girenleri bıraktınız 2 yıllık adamı çıkardınız" dedi. Biri, "Fabrika tavanını tümünden güneş paneli kapladınız bu nasıl kriz" dedi. Biri, "kriz var ama patron ikinci fabrikayı satın alıyor" dedi. Biri de ayağa kalktı, "Buradaki muhasebeci kadınlar olmasa size söyleyecek çok şeyim var" dedi. Önce efelendiler sonra herkes birlik olunca çıkıp gittiler.

Bizimle ilgilenen sendika yöneticisi yeni fabrikadan ilişkiler kurduklarını sayıyı tamamlayacaklarını söylüyor. "Siz devam edin" diyor. Nereye devam edelim. 100 işçiden 70'ini üye yapmışız. Madem öyle yeni fabrikadaki bağlantılarını bizimle tanıştırsınlar, biz oradaki arkadaşlarımızı da ikna ederiz. Ya da zaten biz bir yolunu bulur onlara ulaşırız.

İşten atılan arkadaşlar burada bir komite kurmuşlardı. Onlara ulaşıp deneyimlerini almak, onları da işin içine çekmek lazım. Yeniden komite kurmaya çalışıyoruz. Bu saatten sonra asla durmayacağız, vazgeçmeyeceğiz.

dürler bir hafta önce bir toplantı yaptılar, toplantı gergin geçti. Müdür, kriz nedeniyle işten çıkarmaların devam edeceğini söyledi. Bir arkadaşımız, "Kangren olunca nereden kesersiniz, parmaktan mı bacağına dibinden mi? Yanlışı anlamayın, ben kimsenin çıkmasını istemem

Menemen'de 165 İşçi Atıldı

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komitesi'nin bir haberine göre, İzmir'de Menemen Belediyesi'nde İşçileri Bakanlığı'nın gönderdiği liste ile 165 işçi işten atıldı.

CHP'li Menemen Belediyesinde Gezi eylem-

lerine katılmış ve dava açılmış 10 işçiyle beraber, sosyal medya taramasıyla, özellikle Alevi ve Kürt işçilerin olduğu tamamı ilerici devrimci 165 işçi, İşçileri Bakanlığı'nın belediye başkanlığına gönderdiği liste ile bu sabah işten atıldılar.

İşçiler ne yapacakları, nasıl bir tavır gösterecekleri konusunda konuşuyorlar.

Tersane "Kazaları"na Yakından Bir Bakış

19 Eylül Perşembe günü Yılport Holding'e bağlı Dilovası Limanı E5 deposunda yük boşaltmak üzere Ankara'dan gelen TIR şoförü Adem İçtüzler, yük boşaltım sırasının kendisine gelip gelmediğini anlamak için TIR'dan inip baktığı sırada, 90 tonluk konteyner yüklem makinesi geri geri gelerek Adem İçtüzler'in bacağına ezdi. Bacağı diz üstünden kopan İçtüzler ilk olarak Gebze Merkez Hastanesi'ne kaldırıldı.

Ankara'da yaşayan Adem İçtüzler 38 yaşında, evli ve 3 çocuk babası. Adem İçtüzler, Yılport Holding'in ilk kurbanı değil. Eski çalışanlarından edindiğimiz bilgilere göre her yıl bir ölümcül kaza yaşanıyor ve bu cinayetlerin üstü örtülüyor. Basına yansıyan 2 cinayet dışında Yılport kazalarına ulaşmanız olası değil.

Ulaşabildiğimiz bu iki iş cinayetinden biri 2010 yılında yaşanıyor. "Kocaeli Dilovası ilçesinde, Yılport limanındaki Malta bandralı gemiden rulo halinde demir saçları boşaltmaya çalışan forklift operatörü Nihat Üzmez (36), taşıyıcı bağlardan birinin kopması sonucu üzerine düşen tonlarca demirin altında kalarak can verdi." Basında bu kadarlık bir haberle geçilen iş cinayeti ardından hiç bir önlem alınmayınca ikinci iş cinayeti yaşanıyor. 2017 Aralık ayında basında şöyle yer buluyor haber: "Sabah saat 08.30 sıralarında Dilovası'nda meydana gelen iş kazasında, konteynerin üstüne düşmesi sonucunda 29 yaşındaki Çağrı Karadağ ezilerek öldü." Cesedi yerden kaldırılır kaldırılmaz işçi arkadaşlarının ellerine tutuşturulan hortumlarla kanları yıkandı ve operasyon devam etti. Tıpkı bir bacağı kopan Adem İçtüzler'de olduğu gibi...

Kimilerinin yaşamları bitse, kimilerinin devam etse bile artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ama iş kazasının olduğu o anda dahi Yılport para kazanmaya devam etti. Her şey bitirdi ama Yılport işçisinin çalışmasını bitmezdi...

Çağrı Karadağ'ın Yılport iş cinayetlerinde basına yansıyan iki isimden biri olduğunu söylemiştik. Yerel ve

genel basında yer alması sonucu, Yılport açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Tüm suçu ölen işçiye atarak "28 Aralık 2017 tarihinde sabah 08.45'te Kocaeli Dilovası ilçesinde bulunan Yılport Konteyner Terminali ve Liman İşletmeleri A.Ş.'de taşeron olarak çalışan işçilerimizden Çağrı Karadağ, lastikli gezer vinçlerin (RGT) çalıştığı ve yayaların girişinin yasak olduğu konteyner istif sahasına girmiş ve sahaya indirilmekte olan konteynerin altında kalmıştır. Ağır yaralanan çalışmamıza ilk yardım müdahalesi yapılmış, yapılan tıbbi müdahaleye rağmen çalışmamız hayatını kaybetmiştir..." demek suretiyle kendini aklamaya çalışmıştır.

Şimdi şöyle düşünüyor olabilirsiniz, "işçinin şoförün girmemesi gereken konteyner dolmuş alanında ne işi vardı?" Elbette ne Nihat, ne Çağrı, ne Adem konteyner dolmuş alanına meraklan kaynaklı girmediler. Girmek zorunda oldukları için girdiler. Yılport bunu gayet iyi bilmesine rağmen, sanki işçinin ihmaliymiş gibi göstermeye çalışıyor.

Yılport Limanı'nda neden iş cinayetleri sıkça yaşanıyor?

Yılport Limanı'nda bu kadar sık kaza yaşanmasının belli bazı nedenleri var ve ne yazık ki ufak önlemlerle bu kazalar aslında yaşanmayabilirken, Yılport internet sitesinden "önce insan" diye duyurmasına rağmen, pratiğinde "sadece para" diyerek yaşananların kader olmadığını kanıtıyor.

Yılport'a gelen tirlardan mal, forkliftler aracılığıyla yere indirilir ve yerdende konteynerin içine atılır. Üründen ürüne değişiklik göstermekle beraber, bir konteynera iki araç yük dahi girebiliyor, yani konteyner başına da 2 araç düşebilir. Bu da ciddi bir araç park alanının olması demektir.

Ölümcül olan bu kazaların yaşanmasının temel sebepleri şöyle:

- 1-Liman sahasının dar olması,
- 2-Tır parkının olmaması

3-Tır şoförlerinin bekleyebileceği bir alanın olmaması, dolayısıyla insanların dolmuş-boşaltım sahasında beklemesi

4-Haddinden fazla iş potansiyelinin alınması olarak sıralanabilir.

Şoförler, aracının başında beklemek zorundalar, çünkü sefer başına ücret aldıkları için, bir an önce boşaltıp gitmek zorundalar. Bu nedenle

şu s ü - rekli sıralarını gözetmek ve araçlarının başında beklemek zorundalar. Hem araca bir şey olmasın, hem de sıramı kaçırmayım kaygısı taşırlar. Tüm bunların sonucu şoför çalışma sahasına girer. Bu nedenle ölümcül kazaları şoförün dikkatsizliğine, operatörün dalgınlığına bağlamak, sadece Yılport avukatlarının yapacağı bir savunmadır.

Yakın bir zamanda buna benzer bir kaza yaşandı ve bir şoför hayatını kaybetti. Yükünü boşaltıyor son paleti alırken forkliftçi geri geri gidiyor ve adamın üstüne akü düşerek ölüyor. Basında yer almayan bu cinayet, aslında küçük bir önlemlerle önlenbilirdi. Forkliftin arkasında bir geri kamerası bulunması bunun için yeterliydi. Tonlarca yükün altından çıkartılan işçinin yanına bir adet baret bırakılarak, şirket kendine ceza kesilmesini önlemeye çalışır. Mantığa aykırı bu işlemi yaparlarken sormak lazım: baret başında olsaydı kurtulabilecek miydi?

Yılport, limanlarına yeni kontey-

nırlar getirecek ve çalışma alanı daha da sıkışacak. Ve iş potansiyeli gittikçe artacak. Bunun bir diğer anlamı da yeni kazaların yaşanacağıdır.

Yılport Holding Kimdir?

Dünya Genelinde 23 Liman ve 6 Terminale sahip.

2004 yılında STFA Holding'in eski tersanesi Sedef Limanı'nı alarak faaliyetlerine başlayan bu şirket, 2012 yılında holdingleşti.

2014 yılında Yılport, İsviçre'deki Gävle Konteyner Terminali'ni ve Norveç'teki Oslo Limanı'nı satın alarak İskandinav bölgesini daha da genişletti.

2015 yılında, 7'si Portekiz'de, 2'si İspanya'da, biri Peru'da 10 liman ve terminalden oluşan Tertir portföyünü satın aldı.

2016 yılında, Türkiye'nin en büyük likit terminali olan Solventas Technical Storage Co. Yılport Portföyüne eklendi.

Yılport, Ekvador'daki Puerto Bolivar'ın haklarını alarak 2016'da Latin Amerika'ya erişimini genişletti; Latin Amerika'nın Pasifik Kıyısı'ndaki en büyük terminali kurma ve yatırım yapma hedefini duyurdu.

Şu an Yılport Holding dünyanın en büyük 12. uluslararası terminal işletmecisi olarak kabul ediliyor.

Yılport Holding, 2025 yılına kadar ilk 10 uluslararası liman işletmecisi arasında yer alma hedefine doğru büyümesini sürdürüyor.

"...bir şirket için en önemli varlığın insan olduğunun bilincindeyiz" diyen Yılport Holding işçisi insani koşullarda yaşamıyor. 20 liman ve 6 terminal işleten holding genişlemekten, büyümekten başka bir şeyi önemsemiyor. İşçi kıyımları durdurabilecek "masrafları" yapmıyor.

Yılport Holding CEO'su Christian BLAUERT şöyle sesleniyor: "...Operasyonlarımızda riskleri belirleyip en aza indirmekte ve tüm hizmetlerimizizi

çevre mevzuatına uyumlu olarak gerçekleştirilmekteyiz. Organizasyonumuz, güvenli ve sağlıklı bir çalışma ortamı sağlayarak ve güvenli kargo elleçleme prosedürlerini uygulayarak çalışan ve altüstüncü emniyeti sağlamaktadır." Yılport işçisini çalıştırdıkları koşullarda bir gün kendisi çalışsa acaba aynı şekilde konuşabilir miydi Yılport Ceosu...

Üstelik Liman kazaları sadece Yılport'a yaşanmıyor.

25 Mayıs 2019 tarihinde Sakarya'nın Karasu Limanı'nda gemiye yüklenmek istenen büyük boyutlardaki boruların yüklenmesi esnasında Hüseyin Özcan borular ile gemi arasına sıkışarak ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldı da kurtarılmadı.

Ölüm haberlerinin en çok görüldüğü Liman ise İzmir Limanı. Konak ilçesi Umurbey Mahallesi'nde bulunan İzmir Limanı'nda Aziz D. idaresindeki konteyner taşıyıcısı tr, köşeyi dönmek isterken limanda puantör olarak görevli 53 yaşındaki Halil Keleş'e çarptı. Çarpmanın etkisiyle kanlar içerisinde yere yığılan Keleş'i gören diğer işçiler durumu polis ve 112 Acil Servis ekiplerine bildirdi.

Liman işletmelerinde çalışma koşullarının düzenlenmesini istemek önemlidir, ama bunun için harekete geçilmese kazanım elde edilemeyeceği açıktır. En ufak bir kazanım için dahi, sermaye sınıfının kendisini tehdit altında hissetmesi gerekiyor. Sermaye sahiplerinin yıllar geçtikçe genişlemesi ve yatırımlarını dünyanın her yerine yaymasının en büyük koşulu işçilerin en yaşamsal ihtiyaçlarından dahi kırpmasından, işçilerin can güvenliği yerine en yüksek karı hesaplamasından kaynaklıdır. Bu alanda çalışma yürütmek için komiteler kurularak, diğer tüm terminallerle bağlar oluşturulması gerekiyor.

Yaşatılan tüm acılar, işçi sınıfının dayanıklılığından güç alan sermaye sınıfının saldırılarından kaynaklıdır. En geniş örgütlülüğünü sağlayan liman işçileri, kendi sorunlarını kurdukları komitelerde tartışabilmeli ve ortak talepler belirleyerek sorunlarının çözümü için mücadele etmelidir.

TALAN KAUGASINDA SERT VİRAJ

Şiar Coşkun

Hamaset kokulu polemiklere uygun olmadığı için, kürsülerden duyamadığımız bir kavga, uzunca bir süredir sessiz sedasız sürüyordu. Bu kavga, dinci-faşizmin yakın destek alanındaki sermaye tekelleri ile üretimin en tepesindeki gruplar arasında sürüp gidiyordu; her önemli gelişimde denge şu veya bu tarafa doğru kayıyordu. Ancak, krizin alevlendirdiği kavga, pek yakında ciddi bir siyasi tufana neden olacak olgunluğa erişti.

Az sonra, gözlerden uzak yaşanan bu kavga'nın öne çıkan yanlarını irdeleyeceğiz. Fakat önce şunları belirtmenin yararı olacaktır. Sermaye arası kavga uzlaşır karakter taşır, devrim adına bu kavga'dan kesin güvenceler çıkartıp ittifaklar inşa etmek, kişiyi ahmak bir reformiste çevirmeye yeter. Reformist sosyalistlerin yaşadıkları budur. Öte yandan, keskinleşen rekabetin büyük tekeller arasında cereyan ediyor oluşu, onun yıkıcı gücünü kat kat artırıyor ve bazı özgün tarihi dönemeçlerde geçici de olsa, uzlaşmayı önleyecek denli sertlik kazanabiliyor. Devrimin büyük ustaları, en başta Lenin, bir devrimin olgunluk koşullarını sayarken, egemenler arası kavgayı çoğu kez ilk sıraya koyarlar: "1) Bize düşman sınıf güçleri yeterince dağınlık içinde olsun, yeterince birbirine düşmüş olsunlar, güçlerini aşan bir mücadeleyle yeterince güçten düşmüş olsunlar" (Sol Radikalizm...). Devrim karşısında egemen sınıfın yaşadığı dağınlık, yalnızca devrimin darbelerine bağlı değildir, ama iç kavga'nın da sonucudur. Yine de, tarihin böyle anları, özgün ve geçicidir. Bir devrim stratejisi, mevcut güçleri kat be kat aşan sonuçlar üretmeye odaklı her öncü, tarihin bu özgün anlarını en iyi şekilde değerlendirmekle yükümlüdür.

Devam edelim. Krizin ciddi bir aşamaya, geldiğinin güçlü işaretleri 2016 sonbaharında belirmişti, o günden beri hükümet ile tekelci sermayenin en irileri ve bunların temsilcisi konumundaki bankalar arasında, saklanması zor bir çekişme gözleniyordu. 15 Temmuz'dan ağır yaralı çıkmış hükümet karşısında ilk raundu bankalar kazanmış, hem faizlerin yükselmesini sağlamış hem de dağıttıkları kredilerin büyük bölümüne kamu garantisi elde etmişlerdi. Bankalar bu yoldan, hükümetin elindeki en büyük para kaynağını, Hazine'yi kontrollemeye alabileceklerini hesapladılar. Ancak dinci-faşist hükümet Doğan Medya'ya el koyunca, işler bir anda kızışmaya başladı. 2018 yazında yaşanan döviz kuru şoku her iki tarafta da ağır hasara yol açtı. Bankalar faiz oranlarını neredeyse iki katına çıkartmayı başarsalar bile, dışarıdan borç alamaz hale düştüler. Buna karşılık hükümet, Hazine ve Merkez Bankası kanalıyla borç bulabildi ve bankaları sıkıştırmaya girişti.

Bu mali avantaja rağmen, dinci-faşist iktidarın krizdeki kaybı yabana atılır cinsten değildi. En başta inşaat ve enerji, tüm yandaş sermaye grupları bu yılın altında kaldılar. Bu durum, bankalarla hükümet arasındaki çekişmeyi yeni ve üst boyuta taşıdı. Bankalar, yandaş tekellerin iflasını bir köşeden keyifle izlemeyi seçti. Hükümet ise, tüm mali dengeleri bozarak, kamu bankalarını araya sokup, yandaş tekellere serum bağladı, ama onlar birer zombi olduktan sonra.

Dinci-faşist iktidarın destekçisi yandaş tekelleri kendilerinden kat be kat büyük sermaye birikimine sahip tekeller karşısında bir denge kuracak kadar avantajlı kılan iki önemli unsur vardı: 1) Hükümetin, sürekli tek başına iktidar olabileceği seçim kazanma mekanizmalarını tekelinde tutması ve 2) En başta işyan ve grevler olmak üzere, sermayenin her tür çıkarına saldıran tüm eylem biçimlerini engelleme kapasitesi. Dinci-faşizm için kötü haber tam da bu noktalardan geldi. Yenilenen İstanbul seçimlerinde yaşanan hezimet ve bundan çok daha önemlisi, son aylarda ivme kazanan büyük kitlesel hareketlilik, dinci-faşist iktidarın yakınındaki sermaye gruplarının tüm avantajlarını sildi. Doğal sonuç, ekonomi alanındaki büyük yağma ve talanın süre giden dengelerinin tümünden bozulmasıydı. Bu yeni dengeler üzerinde işler olağan seyrinde gidiyor olsaydı, bankalar yandaş tekellerin toplu cenaze merasimini keyifle yönetebilirdi. Fakat dinci-faşizm bu kez dişli çıktı.

Aleyhine bozulan dengeyi korumak için hükümetin attığı adımlar, tam anlamıyla "benden sonra tufan" hükmündedir: Faizler zor yoluyla düşürüldü; enflasyon, büyüme, tüm rakamlar manipüle edildi; ve ardı ardına adeta sağanak gibi çıkartılan karamameler yoluyla, yandaş tekellerin talanına olağanüstü ivme kazandırıldı. Yetmedi, öncekilere ek olarak, bir seferde 46 milyar liralık kredi batık ilan edildi ki, bankalar bu alacakların peşine düşmesin. Tüm bu adımlar karşısında bankalar, ne kredi faizlerini düşürdüler ve ne de kredi musluklarını açmayı kabul ettiler.

Bu pilav öyle fazla su kaldırmaz. Hatta, Reuters'in geçtiği son habere bakılırsa ("Bankalar karşısında Ankara'nın sabrı kalmadı") pilavın dibinden yanık kokuları gelmeye başladı. Görünen o ki, yağma savaşının tarafları, birbirlerini tavize zorlayan adımlar atma aşamasını çoktan geride bırakmış, pimi çekili el bombalarını birbirlerinin kucaklarına yuvarlamaya başlamıştır. Bunun yarattığı sonucu özetleyen sözleri ise, Ankara Sanayi Odası başkanından duyduk: "Herkes kendini korumaya aldı, reel sektör birbirlerine olan krediyi kesti, ödeme araçlarına güven kalmadı."

Krizin yuvarlandığı dip seviyesini daha da aşağılara çeken bu talan kavgası inanılmaz bir işsizlik ve katlanılmaz açık tehlikeleri doğursa da, devrimi olgunlaştıran ve giderek kaçınılmaz hale getiren bir süreç yaratıyor. Bu süreç, egemenler katında devrim karşısında bile bir araya gelmeyi zorlaştıran bir dağınlığa neden olurken, tam tersine; ezilen sınıflar katında, bütünüleşmenin zamanını güçlendiriyor. İşsizlik ve açık dalgası yalnızca işçi sınıfını değil, kırsal ve kent küçük üreticilerini, küçük ticaret erbabını bir kabus gibi kuşatıyor.

Umutsuzca kendilerini ateşe verenler, sadece işsizler değil, ama borçtan bunalan köylüler de. Farklı çıkar ve ilişkilerle sahip sınıfların, aynı şiddetli duygularla ortaklaştıkları bir harekete dahil olmaları, bu sınıflar içinde hegemonik bir gücün öne çıkışı, adeta ertelenemez bir ihtiyaç haline getirmekte. Yalnızca proletarya kendi varlık koşullarında, halihazırda başlamış olan bu hareketlenmenin ortak çıkarlarını ve de geleceğini temsil etme kapasitesindedir. Bu kriz uzayıp derinleştiçe, proletaryanın öne çıkışı için en uygun zemin olgunlaşıyor.

Derinlerde yatan gerçek durumların analizi yerine, sermaye sözcülerinin kürsü nutuklarına bakanlar, düşman egemen sınıfın ne denli güçlü, kararlı ve de pervasız olduğu kanaatine kolayca kanarlar. Oysa durum tam tersidir: burjuvazi iç kavgalarından burnunu kaldıramaz haldedir, güçlerin dağılmasını önleyecek durumları yoktur. Bu tabloda eksik olan, proleter kitlelerin ölümüne kararlılığıdır. Burjuvaziye olduğundan güçlü gösteren her söz, bu kararlılığın oluşmasını geciktirir, ama sadece geciktirir. Bu kararlılığı proleter kitlelere kazandırmak için çabalayan öncü sınıf partisi, krizin bütün yıkıcı duygularından yararlanabilmek için, başka dönemlere oranla onlarca kat daha enerjik, kararlı, cüretli ve özgüvenli davranmak zorundadır.

ABD-TÜRKİYE ANLAŞMASI

Aslında buna anlaşmadan çok devir teslim demek daha doğru olur. ABD, Suriye'de işgal ettiği yerleri ve Rojava topraklarının en azından bir kısmını Türkiye'ye, törensiz bir "devir teslim" yapmak istiyor. Bugün, 17 Ekim tarihinde Ankara'da "Ateşkes anlaşması" diye sunulan metnin gerçek anlamı bu.

Ne yazık, SDG ya da en azından, SDG'nin bir kısmı, bu anlaşmayı kabul etmiş görünüyor. Bilgiler çok net olmasa da durum bunu gösteriyor. Bir kısmı dememizin nedeni şudur: PYD-SDG kanadından yapılan açıklamalardan bir kısmı yetkilinin durumdan haberdar olmadığı, bir kısım yetkilinin anlaşmayı kabul etmediği, bir kısmının ise koşullu biçimde kabul ettiği anlaşılıyor.

Yine öyle anlaşılıyor ki, bu anlaşma öyle birden bire, gökten zembille inmiş bir anlaşma değil; aksine SDG yetkilisinin açıkladığına göre, üç gündür üzerinde çalışılan bir anlaşmadır. Başka bir ifadeyle, SDG'nin en azından bir kısmı, Rojava topraklarının Türkiye'ye teslimini kabul etmiş görünüyor. Durumun özeti bu.

Peki buradan ne çıkar? ABD'nin -ve onun diğer emperyalistlerle birlikte bu adımı attığından şüphe olmasın- bu devir teslim oyunu tutacak mı? Tutmayacağını şimdiden söyleyebiliriz. ABD'nin artık Suriye'de yapabileceklere çok sınırlıdır ve onun ipiyle kuyuya inenler kuyunun dibinde kalma tehlikesiyle karşı karşıyalar. Burada temel sorun şu: ABD'yle saf tutanlar, Rojava halklarını da büyük tehlikeye atıyorlar.

ABD'nin yapabileceklere sınırlı olması, bu devir teslim işinin gerçekleşmeyeceğinin birinci nedenidir.

İkinci nokta, Suriye, Türkiye'nin işgal ve saldırısına karşı her alanda ve tüm araçlarla karşı koyacağını açıkladı. Arkasına Rusya ve İran'ı almış bir Suriye'nin karşı koyma gücü var; bu güç, hafife alınmamalı.

Üçüncü nokta, Türkiye, işgali, "bahçeli evler projesi" ile yani ilhakla tamamlamak peşinde ve "ilhak" kavramı hariç, bunu hiç gizlemiyor. Halihazırda işgal ettiği El Bab, Cerablus, Afrin gibi yerleri ilhak çalışmalarına başlamış bile. Buna ek olarak, dinci faşist çeteleri aileleriyle birlikte "mülteci" adı altında yerleştirileceğini BM kürsüsünden açıkladı. Bu durumda

Rojava yönetiminin önünde iki yol kalıyor. Ya ABD-Türkiye tarafından kurulan tuzağa düşüp Türkiye ile anlaşacaklar, ya da Suriye devletiyle anlaşacaklar. Birinci yol, Rojava yönetiminin sonu olur; ikinci yol, zayıflamış da olsalar varlıklarını sürdürme bilmenin yoludur.

Başta Kürt halkı olmak üzere, Rojava halklarının Türkiye'nin işgalinden yana asla olamayacağını görmek için Afrin'e bakmak, Afrin halkıyla konuşmak yeterlidir. SDG, bu uzlaşmayı ne Afrin halkına ne de her hangi bir yerdeki Kürt halkına anlatabilir. Yani bu PYD-YPG'nin politik çöküşü olur. Çünkü bir politik hareketin başına gelebilecek en büyük felaket, sandığı halkların çıkarlarına ters bir zemine kaymasıdır.

Dördüncü nokta, Rusya'nın, şimdiki kadar bir açıklama yapmamış olmakla birlikte, bu devir teslimi kabul etmeyeceğini düşünmemiz için çok neden var. Rusya, defalarca, Türkiye dahil, tüm yabancı güçlerin çekilmesinden yana olduğunu açıkladı. Şimdi yeni toprakların işgal edilmesine sessiz kalacağını düşünmek için bir neden yok. Aksine, varılan noktadan sonra, yeni işgallere şiddetle karşı duracaktır. Rusya, bunu şiddet yoluyla değil, ama "yumuşak güç"ünü kullanarak yapacaktır. Düşürülen uçak olayında "asrın lideri"ne övür diletmesi gibi. Türkiye'nin "sınır güvenliği", "mülteci yükümlülüğü" gibi bahanelerini, güvence vererek teker teker elinden alarak..

Ama sadece bu değil. Devir teslim işinin hayata geçmesi için daha beş günlük süre var ve bu hiç de az değil. Suriye, bu süreyi, askeri güçlerini sınıra yerleştirmek için kullanacaktır ki şimdiden buna başlamış durumda. Suriye'nin askeri gücünü sınıra yerleştirmesi ve hava savunma sistemini Rusya ile birlikte faaliyete geçirmesi durumunda, Türkiye'nin önünde iki yol kalıyor. Birincisi, ya planlarında, hedeflerinde ısrar ederek Suriye askeri güçlerini sınırın uzaklaştırmaya çalışacak ya da ikinci yol, "amaçlarına ulaştım, terör örgütünü sınırın uzaklaştırdım" deyip saplandığı bataklıktan çıkış yolu olarak çekilip gitmek.

Birinci yol, büyük çaplı bir savaştır. Türkiye, aslında uzun zamandır, NATO'yu arkasına alacağı böyle bir savaşı kıskırtıp duruyordu. Ama ne NATO, ne de ABD, tek başına böyle bir savaşa hazırdır. Bu

yardımla bu yolu tercih etmesi durumunda Türkiye'ye "dur" diyecekler; diyorlar da. Savaş karşıtı olduklarından değil, geniş çaplı bir savaşa hazır olmadıklarından. Dahası, Türkiye'nin böyle bir savaşa ısrar etmesi, tüm işgal ve ilhak amaçlarını ifşa etmesi anlamına gelecektir. Tek başına kalma pahasına Türkiye, bu işgal ve ilhak amaçlarında ısrar eder mi? Ya da savaşa girersem NATO'yu da peşimden sürüklerim hesabı yapar mı? Şimdiden bilmek mümkün değil, ama o kadar da çılgın olmadıklarını sanıyoruz.

Buna karşılık, Türkiye'nin tasını taşımasını toplayıp gitmesi, yani ikinci yolu seçmesi daha büyük ihtimaldir. "Dünya liderinin" Menbiç için söylediği "Menbiç'e rejimin girmesi benim için çok çok olumsuz değil. Niye? Sonunda bunların kendi topraklarıdır. Ama burada terör örgütlerinin kalmaması benim için önemli" sözleri aslında bir çıkış yolu aradığını sinyaledir. Suriye askeri güçleri sınıra yerleştiğinde Rusya bu sözleri kendisine hatırlatacak, üstüne bir de kendi güvencesini vererek, çekip gitmesini isteyecek.

Şimdi sorulacak soru şudur: ABD, neden terkt ettiği yerleri Türkiye'ye devretmek istiyor? Çünkü, birincisi, Türkiye bir NATO ülkesi, emperyalist-kapitalist zincirin önemli bir halkası ve ABD-NATO çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı bir devlettir. Cumhurbaşkanı İletişim Başkanı Fahrettin Altun'un daha geçenlerde söylediği gibi, "Amerika Birleşik Devletleri'nin kazanımlarını korumak ve tarihin tekerret etmemesini sağlamak bizim çıkarımızdır."

Dolayısıyla, ABD tarafından boşaltılan yerlerin Türkiye tarafından doldurulunca ABD bir şey kaybetmiş olmuyor. Hatta, işgalin masraflarını Türkiye'ye yüklediği için kazançlı da çıkıyor. İkinci nokta, bu hamlesiyle, ABD, Rusya-İran ikilişiyle Türkiye'nin arasını açmış oluyor. Muhtemel bir İran operasyonu için Türkiye'nin desteğini böylece garantilemiş olduğunu düşünüyor.

Sonuçta, dün Türkiye'ye işgal için yeşil ışık yakarak Rojava halklarını Türkiye'ye atesinin içine atan ABD, bugün bu devir teslim işlemleri bir kez daha tuzağa düşürmeye çalışıyor.

Ancak hiç bir şey olmuş bitmiş değil. "İstediklerimizi aldık" diye "zafer naraları" atılanların yarın taşı toprağı toplayıp çekip gittiklerini göreceğiz.

"Tersanelerde Eylem Olmadığı Dönem De Sorunlar Bitmiyor"

Merhaba 18 senedir tersanede çalışan bir işçiyim. Bazı zamanlarda tersanelerle ilgili haberler, röportajlar yapılır, sonra bir dönem bir sessizlik yaşanır. Bu sessizlik olunan dönemde sorunlar biter mi? Elbette hayır. 2000'li yıllarda sık sık ölümcül kazalar yaşanır. Bir diğeri ücret sorunuydu. Maaşlar ödenmez ya da geç ödenirdi. Ve zaten kölelik koşullarında çalışmaya zorlanırdı işçiler.

DİSK Limter-İş öncülüğünde işçilerin yaptığı eylemler sonucunda tersanelerin %70'inde işçiler boydan boya yürüyüşler yapınca, devlet buna el atmak zorunda kaldı ve iş güvenliği artırıldı.

İş güvenliği biraz daha iyi seviyede şu an. Yine de ölümcül kazalar oluyor, fakat eskiye göre düştü yaşanma sıklığı.

O kadar kritik bir şekilde çalışıyoruz ki, dikkatsiz çalışırsan her an herşey olabilir. Elinde gaz lambası patlar ya da girersen bir tankın içine gaz sızması vardır. Bir çakmağı çaktığında sen de gidersen, çevredeki herkes de ölüyor. Mitingler, eylemler olunca, devlet sözüm ona sorunun üstüne yöneldi.

Tuzla çevresinde 20-30 tane tersane var. Her tersanede 1000-2000 kişi çalışıyor. Tuzla'dan, Gebze'den, Kocaeli'nden, İstanbul Avrupa yakasından bile gelen işçiler var. Benim bir çırağım, sabah Okmeydanı'ndan geliyordu, akşam gidiyordu. Diyordum ki "sen kaçta uyanıp da bu işe yetişiyorsun". "Abi ne yapayım, sabah 05.00'te kalkıp 500T'lere biniyorum, 07.00'de tersanede oluyorum". Bir de bu arkadaş mesaiye kalıyordu.

Zor koşullarda çalışıyoruz, yaşıyoruz. Benim biraz deneyimim olduğu için işe başlamadan önce herşeyimi kontrol ederim. Çalıştığım takımı gazından, kaynak pensesinden elektrikli cihazların ne varsa önce onları kontrol ederim kaza yaşamamak için. Ben tedbirli çalışıyorum ama herkes benim gibi davranmıyor. Adam gidiyor bir yere gaz borusunu sarıyor, düğme bir yerde takılıyor gaz kaçırıyor, farkında değil. Orada da biri geçerken sigara yakınca güm... Al sana iş kazası.

Tersane sektöründe genellikle doğudan gelen ve daha önce tersanede çalışmamış, tecrübesiz insanları getiriyor taşeron şirketler, düşük ücretle çalıştırıp onları şırtından ciddi paralar kazanıyorlar. Bu kazalar bundan kaynaklı oluyor, işi bilmedikleri, deneyimli olmadıkları için. Adam geminin tepesine çıkıyor, nerden baksan 50-60 metre yükseklikten bahsediyorum; hangi kemeri takması gerektiğini, kemer takmaya gerek olup olmadığını bilmiyor. Paraşüt kemer var, halkalı kemer var hangisini takması gerektiğini bilmiyor. İş güvenliği yeni yeni var. İş güvenliği uzmanı geliyor 2-3 kere söylü-

yor; 4.sünde kartını kapatıp tersane dışına çıkartıyorlar.

Bizim tersanede 3000 kişi çalışıyor, ama bizim çalıştığımız firmamızın bünyesinde 50-60 kişi var. Sabancı'nın, Koç'un hatta Binali Yıldırım'ın bile tersanesi var Tuzla'da. Bir tersanede en az 30 tane taşeron oluyor. Asıl parayı tersane kazanıyor, sonra taşeronlar. "Şunu yaptıracağız" diyorlar taşerona, elini sıcak sudan soğuk suya sokmadan para kazanıyorlar. Yurt dışından sıkça gemiler gelir, milyon dolarlar dönüyor tersanelerde. Bizim günlükümüz sabit 120 lira. Yevmiye usulü çalışıyoruz biz. Bazı taşeronlarla tersane farklı anlaşılıyor. Kişi başı 250 lira veriyor tersane, taşeron 100-150 liraya topluyor işçileri, sırtlarından para kazanıyor.

Yiyecek konusuna gelirse, bu konuda berbat olan, yemeği yenmeyecek olan tersaneler de var, orta karar olanı da var.

Şu an işçilerin tek gündemi geçim... Herkes borçlu, aldığı ücret yetmiyor. İşçiler arasında bilinçli olanları da var, bilinçsiz olanları da var. Ulusalci kesim de var sosyalist kesim de var. Şimdi bir savaş var, sosyalist olanlar diyor ki, "bizim ne işimiz var Suriye'de". Akli başında her insan diyor ki, "bu ülkeyi yönetenler bu askeri gönderiyor da kendi çocuklarını niye göndermiyorlar. İmza atan, onay veren kaç vekilin çocuğu orada. Kimin sırtından çıkartıyorlar bu savaşı".

Ulusalci kesim de tam tersi yönde bakıyor: "Vatan, Millet, Sakarya". Bu iki kesimi bir araya getirmek de bir mesele. Sen fikrini belirttiğin zaman sana farklı bir gözle bakıyor. Acaba YPG'yi mi destekliyor diye düşünüyor.

İşçi sınıfının içinde parça parça herkes başka şeyleri söylüyor. Bizi birbirimize bağlayacak nokta, benim gördüğüm kadarıyla ekonomik kriz. Şu anki mevcut hükümete olan bağın zayıflamasının nedeni de budur. Sağ kesim de az-çok memleketin durumunu anladı, tavır koydu. Seçimde oy vermedi örneğin.

İşçi sınıfını birleştirecek bir örgütlenmeyi şu anda pek göremiyorum. Sendika da bu süreçlerde iyice tutarsızlaştı. İki ay önce bizim arkadaşlar bir şirkette çalışmışlar, sanırım ücret konusunda sıkıntıları olmuş, paralarını alamamışlar. Benden fikir almaya geldiler. "Sendikaya gidin" dedim. "Sendika sizi avukatıyla görüştürsün, mahkemeye verin ya da gelin kapıda eylem yapın" dedim. "Sendika da sendikalığım yaparsa, arkanızda durur kapıda" dedim. "Sendika her sabah gelsin basın açıklaması yapsın" dedim. "Kimse bizimle ilgilenmez ki" dediler. Ben aradım durumu anlattım, sendika işçileri görmek istedi, gönderdim ama bir şey olmamış... Dağıldık, sonra başka tersanelere gitmişler.

YENİ GİRİLEN DÖNEM ÜZERİNE - 2

Umut Çetiner

Ve Marx 1866'da Geçici Genel Konsey delegeleri için kaleme aldığı direktiflerde, sendikalara ve sendikal mücadeleye dair şu değerlendirmeyi yapacaktır;

"a) Geçmişleri

... Sendikaların doğuşu... işçilerin... kendiliğinden girişimlerinden kaynaklanır... Sendikaların ilk hedefi, günlük, ihtiyaçlara, sermayenin arka kesimlere saldırılarını engelleme yollarıyla, kısıncası ücret ve işgünü uzunluğu sorunlarıyla sınırlı kalmıştır. ...Günümüzün üretimi son bulmadıkça bu eylemden vazgeçilemez... Sendikalar buna karşılık, kendileri farkına varmadan... örgütlenme merkezleri oluşturmuşlardır. Sendikalar, emek ve sermaye arasındaki gerilla savaşları bakımından gerekliseler, ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü aracı olarak daha da gereklidir.

b) Bugünkü Durumları.

Sermaye karşısında yerel ve acil mücadelelere kendilerini aşırı ölçüde sınırlayan sendikalar, ücret köleliği düzenine karşı çıkma güçlerinin farkına henüz kendileri de tam olarak varmamışlardır. Bu yüzden genel toplumsal ve siyasi hareketlerden pek uzak durmuşlardır...

c) Gelecekleri

(Sendikalar) Özgün amaçlarının yanı sıra, artık, daha büyük çıkarları olan tam kurtuluş için işçi sınıfını örgütlenme merkezleri olarak bilinçle hareket etmeyi öğrenmelidirler. Bu amaca yönelik her toplumsal ve politik harekete yardımcı olmalıdırlar... Çabalarının, dar ve bencil olmayıp, ezilen milyonların kurtuluşuna yönelik olduğuna dünyayı inandırmalıdırlar." (Sendikalar Üzerine C-1 s.80)

Görüldüğü üzere, Marx-Engels, günlük mücadelenin, ücretli köleliğe son verme mücadelesi dönemine özü itibarıyla farklı bir biçimde geçtiğini göstermişlerdir. Ücretli köleliğe son verme mücadelesinin içine, ona özgü özelliklerin temeli üzerinde dönüşüme uğrayarak yeni dönemin bir parçası haline gelmiştir. Sendikal mücadele (günlük mücadele), kapitalistlere karşı direniş mücadelesi, ücretli köleliğe son verme mücadelesinin bir manivelasına dönüşerek ona tabi hale gelmiştir. Böylece aşılmıştır. Dolayısıyla, sosyalist bilinçli işçiler, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi amaçlayan her mücadelenin, reformlar mücadelesinin;

1) Genel bir başkaldırının ilk kıvılcımı olmasını gözetirler. Kapitalistlerin, her grevde bir devrim korkusuna kapılmalarını sağlarlar.

2) Sürmekte olan nihai kurtuluş mücadelesinin bir parçası olduğunu gösterirler; hem işçi sınıfının başka bölüklerinin dayanışmasını isterken hem de dayanışmaya giderken. Dolayısıyla,

3) Şiarlarını, taleplerini ve eylem hattını öyle bir belirlerler ki, bunlar, işçilerin (hem eylemin öznesi olan hem de genel işçi kitlesinin) kapitalist sisteme son verme bilincini edinmelerine ve bu yönde harekete geçmelerine hizmet eder.

4) Elde edilecek kısmi kazanımlara, işçilerin abartılı bir anlam yüklemesine önlem alır; işçilerin bütünü kendilerini iyileştirme mücadelesine kaptırmalarına engel olurlar.

Ve son olarak şunu da eklemek gerekir, kapitalistler, ekonomik-siyasal alanda istenen her talebi, kendilerine ait olanın tehditle gasp edilmesi girişimi olarak görür. Ve bunun bir gün, kendilerine ait her şeyin istenmesine varacağını bilirler. Bu yüzden, en basit reform talebine bile direnirler. Onların bu direnişini tek bir şey kırar: Direnişlerinin, talep edilenden daha fazlasını kaybetmelerine neden olacak bir savaşa yol açtığını görmeleri. Ve elbette, asıl olarak da devrim. Bundan dolayıdır ki, emekçi sınıfların elde ettikleri dışı dokunur her reform, devrimin baskısı altında kabul edilmiştir kapitalistlerce.

Yıllar sonra Lenin, reform mücadelesinin, ücretli köleliğe son verme mücadelesinin içine, ona özgü özellikler temelinde dönüşüme uğrayarak devrimin bir parçası haline geldiğini "anlayamayanlara" şöyle seslenecektir;

"... Sorun pasifistlerin, Kautskycilerin ortaya koyduğu gibi değildir; ya reformist politik kampanya, ya da reformlardan vazgeçme. Sorunun bu biçimde konuluşu burjuvadır. Gerçekte sorun şudur: ya devrimci mücadele, ki tam başarı elde edilemediği durumda bunun yan ürünü reformlar olacaktır (bunu bütün dünyadaki reformların tüm tarihi kanıtıyor) ya da reformlar üzerine boş gevezelik ve reform vaatleri dışında hiç bir şey..." (c-5/282).

İşçi sınıfının kapitalistlere karşı savaşının, "çalışma araçlarına el koymayı", "kendi emeğinin tümüne sahip olmayı", "ücret sisteminin bütünüyle kaldırılmasını" hedefler hale gelmesi ise; işçi sınıfının politik mücadelesinin de bu hedefle uyumlu hale gelmesini gerekli kılar. Çünkü işçi sınıfının bu yeni hedefine, kapitalistlerin devletine yapacağı baskıyla ve ondan koparacağı yasal düzenlemelerle ulaşabilmesi mümkün değildir. Devletin, iktisaden egemen olan sınıfın iktisadi egemenliğini koruma aracı olması, bunu imkansız kılmaktadır. Dolayısıyla, işçi sınıfının yeni politik hedefi de kapitalist devletin ve bu devlet eliyle şekillenmiş tüm kurumların varlığına son vererek politik özgürlüğü elde etmek ve kendini siyasi erk konumuna getirerek kapitalistlere karşı verdiği savaşı kazanmak olacaktır.

18 Brumaire'de Marx, devletin, burjuva devrimleri sürecinde ve işçi sınıfının bağımsız eylemleri karşısında nasıl burjuvazinin diktatörlüğünün aracına dönüştüğünü ve neden proletaryanın politik hedefinin, zorunlu olarak, mevcut devlet mekanizmasını parçalayarak politik özgürlüğü kazanmak, tam ve tutarlı demokrasiyi elde etmek olduğunu şöyle anlatır;

"... Bürokratik ve askeri muazzam örgütlenmesi ile, yaygın ve becerikli devlet aygıtı ile, yarı milyonluk ordusunun yanı sıra bir başka yarı milyonluk me-murlar ordusu ile, bu yürütme gücü, Fransız toplumunun bütün bedenini bir zar gibi saran ve bütün deliklerini tıkayan bu korkunç asalet yapı, mutlak monarşi döneminde, devrilmesine yardım ettiği feodal sistemin çöküşüyle meydana geldi. Büyük toprak sahiplerinin ve kentlerdeki bütün mülk sahiplerinin senyörlük ayrıcalıkları, devlet iktidarına özgü bir çok özel niteliklere dönüştüler; feodalitenin iledi gelenleri, maaşlı devlet görevlileri oldular; çelişkili ortaçağ hükümdarlık haklarının alacak haritası, işleyişi, bir fabrikadaki gibi bölüştürülmüş ve bir merkezden yönetilen bir devlet iktidarının çor iya ayarlanmış planı oldu. Ulusun burjuva birliğini kurmak için bütün bağımsız yerel, bölgesel, belediyelere ve taşra illerine ilişkin iktidarları yıkmak görevini benimseyen birinci Fransız Devrimi, zorunlu olarak mutlak monarşi tarafından başlatılan işi hükümet iktidarının merkezileşmesi ama aynı zamanda genişliği, özel nitelikleri ve aygıtı işini zorunlu olarak geliştirecekti. Napolyon, bu devlet mekanizmasının yetkinleşmesini işini tamamladı. Meşru monarşi ile Temmuz Monarşisi, buna ancak, iş bölümü, burjuva toplum içinde yeni çıkar

grupları yarattığı ve dolayısıyla da devlet yönetimi için, yeni bir materyal doğurduğu ölçüde, giderek artan daha büyük bir iş bölümü eklediler. Bir köprüden, bir okul binasından ve en küçük bir köyün köy mülkiyetinden, demir yollarına, ulusal zenginliklere ve üniversitelere kadar her ortak çıkar, hemen toplumdan ayrıldı, üstün, genel çıkar olarak toplumun karşısına kondu, toplum üyelerinin inisiyatifinden çıkarıldı, hükümet etkinliğinin konusuna dönüştürüldü. Sonunda, parlamenter cumhuriyet, devrime karşı iktidarının eylem olanaklarını ve merkezileşmesini güçlendirmek zorunda kaldı. Bütün siyasal devrimler, bu makinayı kacakları yerde, yetkinleştirmekten başka bir şey yapmadılar. Ardarda iktidar uğruna savaşan partiler, bu muazzam devlet yapısını ele geçirmeyi, kazananın önemli ganimeti sandılar." (Sol Yayınları /120)

ABD'nin kanlı tarihi, 1920-1940'larda Avrupa'daki bir çok devletin faşistleştirilmesi serüveni ve sonrasında yapıldıkları, 1950 sonrası, "sosyal hakları" ve "demokrasile" öve öve bitirilemeyen Avrupa devletlerinin kendi başbakanlarını öldürmekten tutunda neo-nazileri desteklemeye kadar birçok icraatları; NATO eliyle yürütülen katliamlar; Latin Amerika'nın ve Afrika'nın darbelerle dolu tarihi ve Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da burjuva sınıfın kendi ekonomik ve siyasal egemenliğini inşa edip, geliştirirken ve şimdi korurken yaptıkları vb. Tüm bunlar ve daha niceleri üzerine kaleme alınan bolca inceleme, araştırma, anı kitabı ve belgeler; burjuva devlet aygıtının 1800'lerden günümüze kadar serüveninin tam da Marx-Engels'in belirttiği gibi olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bu yüzden Marx-Engels'in "Komünist Manifesto"sundaki;

"İşçi devriminde ilk adımın proletaryayı egemen sınıf durumuna yükseltmek, demokrasiyi elde etmek olduğu" tespiti tüm canlılığıyla gerekliliğini korumaktadır.

Hiç şüphesiz, işçi sınıfı hareketi ulaşmış olduğu bu yeni düzeydeki mücadelesini sendikal ve benzeri örgütlenmeleri eliyle veremez. İşçi sınıfının sendikal günlük mücadelesinin aşılması, aynı zamanda, onun mücadele örgütü olan sendikal örgütlenme tarzının da aşılması gerektiği anlamına gelir.

İşçi sınıfının yeni mücadele düzeyi,

çok yönlü, toplumsal yaşamın tüm alanlarını kapsayan bir mücadeleyi ifade eder. Toplumun tüm ezilen kesimlerine gitmeyi, onları kapitalistlere karşı birleşik mücadeleye sokmayı gerekli kılar. İşçi sınıfının mücadelesi, sadece işçi sınıfının içine gidilerek kazanılamaz artık. İşçi sınıfının tüm toplumu tanıması, tüm toplumsal sorunlar hakkında bilgi sahibi olması ve bunları çözmeye yeteneğine sahip olduğunu ortaya koyması gerekir. (Daha ayrıntılı bilgi için, Taylan Işık'ın Türkiye Kapitalizminin ve Yapısal Bunalımının Nedenleri kitabına bakılabilir.)

Bu ise ancak politik bir örgütlenmeyle, işçi sınıfının burjuvaziden tamamen bağımsız kendi partisiyle, bilimsel sosyalizm öğretisiyle donanmış bir devrimci sınıf partisiyle başarılabılır. Sendikalar ise, Marx ve Engels'in belirttiği gibi, işçi sınıfının günlük mücadele içinde nihai kurtuluş bilincine eğitime, onlara kendi partisinde örgütlenme bilincini verme ve sınıf partisine destek olma işlevini yerine getirmekle yükümlü hale gelmiştir.

İşçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü ekonomik ve politik mücadele, proletaryanın devrimci sınıf partisinde birleşmiştir. Lenin'in dediği gibi,

"Sosyal Demokrasi, işçi hareketinin sosyalizmle birliğidir, onun görevi, işçi hareketine tek tek bütün aşamalarda pasif bir şekilde hizmet etmek değil, hareketin tümünün çıkarlarını temsil etmek, bu harekete onun nihai hedefini ve politik görevlerini göstermek, hareketin politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. Sosyal-Demokrasiden kopuk işçi hareketi, parçalanmak ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşmak zorundadır; eğer işçi sınıfı sadece ekonomik mücadele yürütürse, politik bağımsızlığını kaybeder; öteki partilerin bir uzantısı haline gelir ve şu büyük vasiyete ihanet eder; işçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir." (C-2, s.23)

Bu doğrultuda Lenin'in, tüm siyasal yaşamı boyunca Marx-Engels tarafından ortaya konan toplumsal gelişmenin bütünlüklü ve devrimci açıklanışına sadık kaldığını ve bu doğrultuda, "proletaryayı egemen sınıf durumuna yükseltmek ve demokrasiyi elde etmek" için, politik özgürlüğün işçi sınıfı tarafından bir devrimle kazanılmasını acil görev olarak öne çıkardığını ve her şeyi buna tabi kıldığını görürüz.

Sibel Öz İle Edebiyat Söyleşileri

Yazar Sibel Öz ile Ayışığı Ekin Sanat Derneğinde edebiyat-hayat ilişkisi irdelendi; söyleşinin ardından yazar, okurları için kitaplarını imzaladı.

19 Ekim günü Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde Edebiyat söyleşileri etkinliğinin konuşu öykücü Sibel Öz idi. Söyleşi, Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel ile karşılıklı sohbet havasında sürdü.

En Çok Seni Bekledim, Korkma Kimse Yok, Kıyıya Vuran Dalgalar, Pabucu Yarım, Serçeler Ölürse, Yokuş Yukarı İstanbul adlı öykü kitaplarını yazan Sibel Öz'e ilk nasıl yazmaya başladığı sorulduğunda biraz da tebessümle ilk olarak bildiri yazarak yazmaya başladığından bahsetti.

Lise yıllarında başlayan mücadele yaşamı içerisinde damla damla biriken hikayeler bir gün Sibel'e yeni bir dünyanın kapılarını açar. 90'lı yıllardan günümüze mücadelenin ne tür değişimler geçirerek sürdüğüne ve edebiyatta yansımaları bulduğuna değiniyor yazar. Ve diyor ki: "Bu ülkede sanat soldur. Tiyatro, sinema, edebiyat soldur. Bu yüzden kendisi kendi sanatını ekonomik gücüne rağmen oluşturamaz. Bu, ciddi bir sanat kültürü, yaşam kültürü ve emeği ister."

Sibel Öz'ün içten bir aktarımla ele aldığı edebiyata ve yaşama ilişkin soru ve cevaplarla zenginleşen sohbet boyunca fark ediyoruz ki, edebiyat alanında üretimde bulunmak; insanın edebiyatı, yazmayı okumayı sevmeden yapabileceği bir şey olamazdı. Sadece ekonomik sorunları çözmek için bir uğraş olamazdı.

Kısa kısa cezaevi deneyimleri yaşıyor Sibel Öz ve ardından uzun tutukluluk sürecinde yaşamını kaleme alarak başlayan karalamalarına. Yazar, kendi hikayesinden sonra, "başka yaşamları da merak etmeye" başlıyor. Çevresine daha dikkatli ve başka bir gözle bakmaya başlayan yazar toplumun içerisinde nefes alan bireylerin hikayelerini işliyor.

Bu ülkede sanat yapmak için kuytu köşe aranamayacağını ve sanatın iç boşaltım aracı olarak kullanılmayacağını vurgulayan yazar ekliyor, "her şey hakkında yazılabilir. Taşı, doğayı, martıyı yazsan dahi dertlidir bu ülkede".

Yazarımızın ısrarla vurguladığı şey şuydu, "yazmaya önce en çıplak şekilde yaşamınızı anlatarak başlayın. Tabir caizse Allah'a yazıyor gibi yazın. Hani hep öğretirler ya, her şeyi bilir; hiçbir şey gizlenmez, diye... iste tam da öyle yazın. Yani eleştiri ve özeleştiriyi hiç elden bırakmadan yazın. Bu belki de yazmaya devam edecek olanlarda etki yaratacak ve çevrelerindeki insanlara başka bir gözle bakmayı ve rahatsız edici bir dürtüyle yazmaya zorlayacaktır".

Yazarımızın önerisiyle, evlerine dönen izleyiciler yazmaya çabaladı mı bilinmez, ama bu söyleşiden ayrılan herkeste bir etki yarattığı tartışılmaz bir gerçek...

Söyleşinin ardından kitaplarını imzalayan yazarımızla çekilen hatıra fotoğrafı ardından etkinlik sona erdi.

DTCF'de Faşist Saldırıları

Ankara Üniversitesi DTCF'de iki gün üst üste faşist saldırıları yaşandı.

15 Ekim günü kurt işaretleriyle devrimci demokrat öğrencilere saldıran faşist bir grup, bir öğrenciyi de yaraladı.

Ortabahçe'de takım elbiseli bir kişinin "Atatürk'ün kurduğu bir üniversitede bizim devletimize katil diyen, Barış Pınarı hareketindeki şehitlerimizin arkasında duran bu teröristlerin burada olmasına müsaade etmeyeceğiz. Sizden istediğimiz, Atatürk'ün kurduğu bu okulda siz de sesinizi çıkartın" diyerek provokasyon yaratmaya çalışmasının ve "Sihhiye köprüsünde görüşürüz" tehditlerinin ardından kitleye saldırmak isteyen faşistleri durduran öğrenciler, faşistlerin polislerle birlikte bahçede oturduğunu, dışarıda kapının önünde de 70-80 kişilik bir güruhun toplandığını söylediler.

Devrimci ve demokrat öğrenciler güruhun dağılmasının ardından kampüsten topluca çıkış yaptılar. "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarıyla yürüyen sol, sosyalist, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, yapılan saldırıyı protesto etmek için DTCF önünde bir araya geldi. Öğrenciler, "Dil Tarih Fa-

şizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları attı. Burada açıklama yapan öğrenciler, "Bugün biz üniversite içerisinde derstedik. Ülkücüler bizim derste olduğumuz saatte okula gelip, bizleri tehdit ettiler. Siz derslerimize girdik. Bundan sonra kimse Dil Tarih'e ellerini kollarını sallayarak, giremeyecek" dedi.

Sloganlarla Abdi İpekçi Parkı'na yürüyen öğrencilerin önü polis tarafından ke-

sildi. Kısa bir süre sonra polislerle tartışan öğrenciler bir süre sonra dağıldı.

Ertesi gün DTCF'de faşistler tarafından videoya alındıklarını fark eden devrimci, demokrat-yurtsever öğrenciler "Bunlar terörist, bu okulda kalamayacaklar" diyerek bağırarak, küfürler yağdıran faşistlere "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganı ile karşılık verdi. Olayın ardından çevik kuvvet ekipleri Ortatabahçe'ye yığınak yaptı.

LUGANSK'TAKİ KOMÜNİSTLER CUMHURİYETLERDEKİ DURUM VE HAREKETİN GELECEĞİ HAKKINDA KONUŞUYOR

ÇEVİRİ

Donbass komünistleriyle yaptığımız röportaj serisine devam ediyoruz. Eski Odessa Bölgesel Meclisi milletvekili, Borotba Birliği'nin koordinatörü ve Odessa Sendikalar Odası'nın hayatta kalan üyesi Aleksey Albu ve Lugansk komünistlerin lideri ve Lugansk Bölgesel Meclisi milletvekili Maksim Chalenko ile Cumhuriyetteki durum, Ukrayna'daki geçmiş ve gelecek komünist hareket, uluslararası dayanışma ve ABD emperyalizmi hakkında konuştuk.

Jane Letova: *Cumhuriyetteki komünistlerin şu anki durumları nedir ve nasıl bir gelecek görüyorsunuz?*

Maksim Chalenko: 2014 Sıkıyönetim Kanunu kararına göre Lugansk Halk Cumhuriyeti içindeki tüm siyasi partilerin profesyonel aktiviteleri Mayıs'tan bu yana durduruldu. Bu, genel anlamda oldukça objektif bir karardı. Bu bağlamda bu bölgede faaliyet yürüten Ukrayna Komünist Partisi'nin birimleri, geçici bir süre faaliyetlerini askıya aldılar. Birimlerini korudular, bunlar kaybolmadılar, fakat herhangi bir sistematik siyasal bir kitle faaliyeti sürdürmediler.

Aleksey Albu: Eklemek isterim ki, savaştan önce burada siyasal faaliyetlerle ilgilenen ve buraya sonradan gelen, diyelim, benim gibi komünistlerin hemen hemen hepsi Ukraynalı neo-faşistlere ve Banderazme karşı devlet mülkiyetinin kalan kısmını ve diğer şeyleri korumak için mücadeleye katıldılar. Ve bir çok komünist, Lugansk Halk Cumhuriyeti'nde değişik zamanlarda görevler, anahtar görevler aldılar. Bazıları kamu hizmetinde kaldı, bazıları ayrıldı; bazıları Halk Milislerinde hizmet verdi, bazıları hizmetten ayrıldı ama söylemeliyim ki, hemen hemen komünistlerin tamamı kayıtsız kalmadılar; herkes Ukrayna cuntasına karşı mücadele sürecine dahil oldu. Ben Borotba Birliği'ni temsil ediyorum; bizim burada, Lugansk Halk Cumhuriyeti topraklarında bir hücremiz var. Oldukça küçük; kimileri benimle birlikte Odessa'dan geldiler, kimileri yerel gençlik, işçi gençlik, sadece LHC'de değil, genelde daha iyisi için varolan kuruluşları değiştirmek isteyen, adalet yanlısı öğrenci gençler... Fakat Marksizm'in söylediği gibi 2014 yılına kadar mümkün olan bir çok iş savaş koşullarından dolayı artık mevcut değil. Çünkü bir çok iş, nasıl diyelim, bizim ortak düşmanlarımıza katkıda bulunuyor. Bu nedenle, bugün LHC'deki sol örgütlenmelerin faaliyetleri, savaş öncesi faaliyetlerden farklıdır.

Maksim Chalenko: Aynı zamanda Aleksey'in katılım konusunda söylediklerini de dışarıda tutmuyoruz; bizim komünistlerimiz cumhuriyetin yönetimine de katıldılar. Halk Konseyi'nde partimizin üyesi olan belli sayıda milletvekili var. Şehirlerin ve bölgelerin yönetiminde komünist olan belediye vekillerimiz var. Bunda bir problem görmüyoruz ve bugün yapılarımız Cumhuriyetin ayağa kalkmasıyla ilgileniyor, böylece gelişiyor ve güçleniyor. Klasik anlamda bugün tabii ki komünistlerin çalışma yapması çok zor. Burada LHC'de sosyalist sistem yok, komünizm yok, yönelim kapitalizme doğru, daha gaddar, zor. Fakat aynı zamanda burada halk Ukrayna neo-faşizmine karşı dövüşmek için ayağa

kalkmış durumda ve biz şüphe götürmez bir şekilde burada birleşmiş durumdayız. Ve biz, 2013-2014 olaylarında aktif katılımcıydık da. İnsanlar alanlara çıktığında biz sadece bu yürüyüşlere katılmıyor, aynı zamanda onları örgütleyorduk da. Her şey Komünist Parti'nin bölgesel komitesinin aparatları aracılığıyla yapıyordu; bizim araçlarımız, teçhizatları, çeşitli malzemeleri ve diğer şeyleri getiriyorduk... Bu nedenle Komünist Partisi'nin birimleri burada sürecin içindeydi.

Aleksey Albu: Sol hareketin geleceği hakkında konuşurken öncelikli olarak amaçları belirlemek gerekiyor. Lugansk Halk Cumhuriyeti'ndeki otoriteleri devirmek gibi bir amacımız yok; çünkü bu bizim bakış açımıza göre yanlış olurdu. Bugün amaç, Ukrayna'daki varolan hükümeti devirmektir. Bu nedenle, buradaki solun büyük çoğunluğu, bugün Ukrayna'da kurulu rejime karşı silahlı, istihbari ya da diplomatik mücadelenin içine girmiş durumdadır. Gerici rejim, Bandera rejimi, aşırı sağ, neoliberal kapitalist bir rejimdir. Koşulların Kiev cuntasının lehine gelişmeyeceğini düşünüyoruz ve biz, Odessa'nın, Harkov'un, Kiev'in yerlileri Ukrayna topraklarına dönmeyi başaraçağız ve kendi evimizde sınıf mücadelesini sürdüreceğiz.

Maksim Chalenko: Başka bir önemli nokta daha var: şu anda Ukrayna'da pratik olarak bir komünist hareket mevcut değil. Bu birçok nedenden dolayı böyledir. Bir yandan otoriteler onu öldürmek için her şeyi yaptılar, diğer yandan Komünist Partisi'nin kendisi özel olarak da Komünist Parti lideri Petro Simonenko, düşünce-mizme göre, Maidan'daki olaylardan sonra iktidara gelen ulusalcı kampın temsilcileri ile hemfikir olup Lugansk bölgesinde partiyi kuşattı. Bunu tartışmak zor; çünkü 2014'te Verkhovna Rada'nın Komünist Parti grubu, Turchinov'un devlet başkanlığı görevine atanmasını oylandı ve bazı istisnalar dışında grubun çoğunluğu onun için oy verdi. Bu nedenle biz durumu anlayanlar, gelecekte Ukrayna'da sol hareketi geliştirmeye hazırız... Buradaki örgütlerimizi muhafaza ettik, halkı koruduk, personeli elimizde tuttuk; Ukrayna'da Komünist Partisi'ni şu ya da bu şekilde restore etmeye hazırız; fakat tabii ki, bu eski Komünist Partisi olmayacak; başka bir şey olacak. Fakat bu konuyla ilgilenmeye "diğer" tarafta hazırız. Bugün burada her şeyin aşağı yukarı iyi olmasının temel nedeni budur.

Jane Letova: *Burada askeri ihtilafın sona ermesi için neyin gerekli olduğunu düşünüyorsunuz?*

Maksim Chalenko: Minsk anlaşmalarını uygulamak gerekiyor. Öncelikle Ukrayna bunu yapmalı; çünkü onlar bu süreci sabote ediyorlar. LHC ve DHC (Donetsk Halk Cumhuriyeti) cephesinden herkes, askeri teçhizatın geri çekilmesi de dahil olmak üzere

Maksim Chalenko

Aleksey Albu

Minsk görüşmeleri sırasında birden fazla kez kanıtlandığı gibi, herkes bu yönde davranmaya hazır. Bizim tarafımız her zaman askerlerini geri çekti, her zaman müzakereler sırasında alınan kararlara bağlı kaldı. Ukrayna tarafına gelince, onlar sadece yapıyorlarmış görüntüsü yaratmaya çalıştılar ve sıklıkla görüntü dahi yaratmadılar. Problemin çözümü var: Minsk anlaşmaları ve öncelikle bunların uygulanması.

Aleksey Albu: Ukrayna tarafının uzlaşma yolunu izlemek istemediği, Minsk görüşmeleri çerçevesinde ulaşılan anlaşmaları her yolla sabote ettikleri konusunda Maksim'le tamamiyla hemfikirim. Tek bir siyasi tutsağı serbest bırakmadılar (röportajın yapıldığı an itibarıyla-Editör). Yüze yakın siyasi tutsak, şu anda Ukrayna zindanlarında kalmaktadır. Ve 2015 baharında salıverileceği varsayılan insanlar hala zindandalar. Ağır silahlarını ve yasaklanmış silahlarını cephe hattından tamamiyla geriye çekmediler. Verkhovna Rada ülkenin Anayasası'nı de-

öncelikle savaşın bitmesini istiyoruz. Savaş bitince onu o zaman hesaplayacağız" diyor. Fakat herhangi bir durumda bu tüm problemler çözüldüğünde sol siyasi gücün burada baskın çıkacağını düşünüyorum.

Aleksey Albu: İşin gerçeği sol düşünceler bu bölgede güçlü. Fakat sınıf bilinci hakkında konuşuyorsak Lenin tarafından "Ne Yapmalı?" kitabında ortaya konan sınıf bilincinin bir yerden gelmediği, proletaryanın kendi başına sınıfından da edinmediği, sadece dışarıdan götürülebildiği tezlerini hatırlarız. Zira, bugün Komünist Parti, daha önce söylediğimiz gibi, diğer amaçlara ve hedeflere yoğunlaşıyor; şimdi hiç kimse pratik olarak, komünistlerin olması gerektiği biçimde, sınıf mücadelesinin ajitasyonu ile haşır neşir olmuyor. Fakat bir kez daha söyleyelim, bu savaş durumundan kaynaklı. Çünkü tüm toplumsal meseleler, insanların hayatlarını kurtarmak istedikleri gerçeğiyle karşılaştırdığımız bir dereceye kadar tali bir yer tutar. Bir anlamda insanlar şimdi sınıf mücadelesiyle ilgili değişimler. Fakat sadece en temel problemlerini -nasıl hayat kalacaklarını, çocuklarını nasıl besleyeceklerini, evlerini nasıl onaracaklarını çözmeye çalışıyorlar. Bu nedenle sınıf mücadelesinden uzaklar. Fakat, Maksim'in dediği gibi sol kanat ruh hali burada egemen; çok yaygın, sol kanat düşünceler burada talep ediliyor. Birçok insan siyasi yaşama katılmayı istiyor ancak yeni bir yapı henüz oluşturulamamıştır ya da eski siyasi yapı, ki Komünist Partiydi, tam anlamıyla yenilenememiştir. Sıkıyönetim yasaları burada dururken sınıf mücadelesi hakkında konuşmak çok erken.

Maksim Chalenko: Evet, yerel yerleşimcilerin çoğu sosyal eşitlikten, sosyal adaletten yana, yani sosyal demokrat düşünceden sol kanat komünistlere kadar böyle anlayışlar egemendir. Ukrayna'nın diğer bölümlerinde insanlar merkez sağa daha yakınlar, onlar da sosyal eşitlik istiyorlar fakat onlar başkalarının zararına istiyorlar; biz, herkes için istiyoruz; bunlar farklı şeyler. Eğer cumhuriyetin içindeki durum hakkında konuşursak, problemler var, komünistlerin yapması gereken şeyler olacaktır. Yani madenciler ücretlerini alma konusunda problemlere sahip; başka problemler de var.

Maksim Chalenko: Evet, yerel yerleşimcilerin çoğu sosyal eşitlikten, sosyal adaletten yana, yani sosyal demokrat düşünceden sol kanat komünistlere kadar böyle anlayışlar egemendir. Ukrayna'nın diğer bölümlerinde insanlar merkez sağa daha yakınlar, onlar da sosyal eşitlik istiyorlar fakat onlar başkalarının zararına istiyorlar; biz, herkes için istiyoruz; bunlar farklı şeyler. Eğer cumhuriyetin içindeki durum hakkında konuşursak, problemler var, komünistlerin yapması gereken şeyler olacaktır. Yani madenciler ücretlerini alma konusunda problemlere sahip; başka problemler de var.

Fakat bugün insanlar onların hakları için, çıkarları için, sendika hareketi çerçevesinde maaşları için savaşmamız gerektiğini fark etseler bile, bugün bunu yapmayacaklar; çünkü bugün bunun yalnızca cumhuriyete zarar vereceğini ve onu kırabileceğini, çünkü bugün durumun çok istikrarsız olduğunu anlıyorlar.

Tabii her yerde problemler bulunmasına rağmen "mutluluk buraya geldi" diyemeyiz. Kesinlikle hayır; objektif olarak herkes bunu anlar...

Aleksey Albu: Evet, eklemek isterim ki, bugün burada varolan sosyal problemler tümüyle yerel kapitalistlere bağlı değildir. ABD'de bulunan emperyalist merkeze bağlıdır. Bu merkez Ukrayna'da iç savaşı başlattı, bunlardan dolayı iletişim hatları ve demiryolları kilitlendi ve Donbass neredeyse bütünüyle yalıtıldı. Bu kesinlikle emperyalist merkez ile Rusya ve çevresi arasındaki çelişkilerden ötürü Donbass'a ticaret ablukasının, sanayi ablukasının Ukrayna neo-nazileri tarafından örgütlenmesidir. Yani herkes bunun bizim sınıf düşmanlarımız, emperyalistler tarafından organize edildiğini anlıyor, ama bu yerel bir sorun değil, daha yüksek seviyede bir sorun. Burada yaşayan insanlar, ABD'ye gidemeyeceklerini anlıyorlar. Ve böylece varolan toplumsal sorunların, tamamen burada kalan yerel burjuvaziye bağlı olmadığını anlıyorlar. Tabii rollerinin çok büyük olmasına rağmen.

Maksim Chalenko: Fakat emperyalist Amerika'ya ulaşmak için bir arzu var.

Aleksey Albu: Ve büyük. Yerel gençlik, destek istedikleri zaman diğer ülkelerdeki işçilerle dayanışma eylemleri gerçekleştirmektedir. Burada onların, büyük kapitalist komplonun, pazarların yeniden dağılmasının, emperyalist merkez ile emperyalist ekonomik alt sistemler arasındaki çelişkilerin sonucunun Donbass'a yansması olduğunu anlıyorlar.

Maksim Chalenko: Aslında uluslararası komünist hareketten bahsederken, 2014'te diğer ülkelerin solundan bu kadar güçlü destek almayı beklemiyorduk. Yani, özellikle Avrupa'nın tüm sol örgütleri ve Latin Amerika dayanışmalarını dile getirdiler, buraya geldiler; buraya insani yardım getirdiler; bize yardım edebilmek için kendi hükümetlerine karşı bir bilgilendirme savaşı verdiler ve mümkün olan her şekilde savaştılar. 2014, 2015, 2016 yıllarında bir çok etkinlik gerçekleştirdik ve 30'dan fazla ülkeden temsilciler geldi. Ve hala gelmeye ve yardım etmeye devam ediyorlar. Özellikle Avrupa'dan Almanlar ve İspanyollar bize geliyorlar. Fransızlar geliyor. Ve Doğu Avrupa. Yunanlılar büyük heyetlerle geldiler. Bu bakımdan Avrupa solu harika, onlara çok teşekkürler. Çeşitli parlamenter ve parlamento dışı örgütler ve partiler. Onların desteğini hissettik ve hissetmeye devam ediyoruz. 2014 yılına kadar çok az iletişimimiz vardı; şimdi bir çok yoldaş bulduk.

Devam edecek...

Not: Redstaroverdonbass blogundan 11 Ekim tarihli Greg Butterfield çevirisinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

